ஸ்ரீ:

ஸ்ரியை நம:

த்ரிபுவநஜநநம் தமாலவர்ணம்
ஸவிகஸதரவிந்தஸம்ஸ்தம் உபாஸே |
ஸகலஸுக்ருதவ்ருதாநநாஜ்ஞே
விஜயபதவீ ஸதிஸ்ருதம் ஶேஷநவஸ்ரா ||

ஸ்ரீ வேதாந்த தீபிகை

ஸம்பாதகர் :—வங்கீபுரம் வாஸுதேவாசார்யர்.

ஸம்புடம் 22.] ஸ்ரீமுக வருஷ கார்த்திகைமீ [ஸஞ்சிகை 6.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரியை நம:

தீண்டாமை

(தொடர்ச்சி: ஸஞ்சிகை 5 பக்கம் 136)

‘ச்ருதிஸ்ம்ருதீ மமைவாஜ்ஞா’ என்கிறபடியே ஸர்வேச்வரனுடைய ஆஜ்ஞா ரூபமாய், ‘ச்ருதிம் பச்யந்தி முநய: ஸ்மரந்தி ச ததா ஸ்ம்ருதிம்’ என்கிறபடியே தமது தபோ மஹிமையினால் திவ்ய த்ருஷ்டியைப் பெற்று, அதி ஸூக்ஷ்மமான வேதங்களின் அர்த்தங்களை உள்ளபடி உணர்ந்து, லோக ஹிதத்தின் பொருட்டு ஸ்ம்ருதி ரூபமாக மஹர்ஷிகளால் அருளிச் செய்யப்பட்ட தர்ம சாஸ்த்ரங்களை, ‘இவைகள் மனிதர்களால் எழுதப்பட்டவை; அஜ்ஞானம் ஸம்சயம் விபர்யயம் என்கிற தோஷங்கள் மனிதர்களுக்கு இயற்கையாக ஸம்பாவிதங்கள்தான்; ஆகவே இவைகள் நமது அநுஷ்டானத்திற்கு எங்ஙனம் ப்ரமாண மாகக்கூடும்? ஆகையால் தீண்டாத ஜாதிபேதங்

ஸ்ம்ருதிகள் ப்ரமாணம்.

களும் அவற்றின் தீண்டாமையும் தர்ம சாஸ்த்ரங்க ளெனப்படும் ஸ்ம்ருதிகளில் விஸ்தாரமாகச் சொல்லப்பட்டிருந்தாலும், நாம் அவற்றை ஆதரிக்கவேண்டிய அவச்யமில்லை' என்று இக்காலத்தில் சிலர் உபந்யஸிக்கிறார்கள். இது சரியல்லவென்பதை நிரூபிக்கிறோம்.

இவர்களால் ப்ரமாணமென்று அங்கீகரிக்கப்படும் வேதத்திலேயே பல விடங்களில், இவர்கள் அநாதரித்த ஸ்ம்ருதிகளையும், ஷஸ்ம்ருதிகளை எழுதிய ருஷிகளையும், ப்ரமாணமாகப் புகழ்ந்து பேசியிருப்பதால், வேதங்களை ப்ரமாணமாக ஒப்புக்கொள்ளு மிவர்கள், அந்த வேதங்களால் ப்ரமாணமென்று அங்கீகரிக்கப்பட்ட ஸ்ம்ருதிகளை அப்ரமாணங்க ளென்று அநாதரிக்க முடியாதன்றோ? ஆகையினால் ஸ்ம்ருதி இதிஹாஸ புராணங்களை ப்ரமாணமென்று சொல்லுகிற சில வேத வாக்யங்களை இங்குக் குறிப்பிடுகின்றோம்.

[யஜுர் வேதத்தில் தைத்திரியம் முதல் ப்ரச்நம் இரண்டாம் அநுவாகம்:—] "स्मृतिः प्रत्यक्षमैतिह्यमनुमानश्चतुष्टयम् । एतैरादित्यमण्डलं सर्वैरेव विधास्यते ॥" இதற்கு வித்யாரண்ய பாஷ்யம்:— स्मृतिः मन्वादिप्रणीतं धर्मशास्त्रम् - प्रत्यक्षं श्रोत्रेण ग्राह्यं वेदवाक्यम् - ऐतिह्यं इतिहासपुराणमहाभारतादिकम् - अनुमानः शिष्टाचारः - एतैः प्रमाणैः आदित्यमण्डलं विधास्यते प्रतीयते इति" இந்த யஜுர் வேத வாக்யத்தினால், முக்ய ப்ரமாணங்களான வேதங்களோடுகூட, ஸ்ம்ருதி இதிஹாஸ புராணாதிகளும் நமக்கு ப்ரமாணங்களென்று வ்யக்தமாகச் சொல்லப்படுகிறது.

[ஸாமவேதத்தின் ஒரு பாகமான சாந்தோக்யத்தில் ஏழாவது ப்ரபாடகத்தில் ஸநத்குமாரரைப் பார்த்து நாரதர் சொல்லும் வார்த்தை:] "ऋग्वेदं भगवोऽध्येमि - यजुर्वेदं - सामवेदं आथर्वणं चतुर्थं इतिहासपुराणं पञ्चमम्" என்று நான்கு வேதங்களோடு இதிஹாஸ புராணங்களையும் மற்றும் வித்யாஸ்தாநங்களையும் சேர்த்து அத்யயநம் பண்ணியதாகச் சொல்லியிருப்பதால், வேதங்கள் நமக்கு ப்ரமாணமாக இருப்பன போல, ருஷிகளால் சொல்லப்பட்ட இதிஹாஸ புராணங்களும் ப்ரமாணங்க ளென்றே சொல்லப் பட்டதாகிறது.

யஜுர்வேதத்தில், "யதை்கிஂச மநுரவதத்தத்தேஷஜம்" என்று மநுவினல் சொல்லப்பட்ட மநுஸ்ம்ருதி போன்ற வார்த்தைகள், வ்யாத்யஸ்தனுக்கு மருந்து போல் நம்மால் மிகவும் ஆதரிக்கத் தகுந்தன வென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஷை தைத்திரியத்தில் தர்ம விசேஷத்தின் மஹிமையைத் தீர்மானிக்குமிடத்தில், "ஸத்யம் இதி ஸத்யவசா ராதீதர: தப இதி தபோநித்ய: பௌருஶிஷ்டி: ஸ்வாத்யாயப்ரவசநே ஏவேதி நாகோ மௌத்கல்ய:" என்று, இம்மஹர்ஷிகளுடைய அபிப்ராயங்கள், வேத புருஷன் அபிப்ராயத்துக்கு மேற்கோளாக எடுத்துக் காட்டப்பட்டிருக்கின்றன. "ஸைஷா பார்கவீ வாருணீ வித்யா" என்று வேதம் சொன்ன விஷயத்தில் நம்பிக்கையை உண்டு பண்ணுவதற்காக இந்த வித்யை வருணனால் ப்ருகு ருஷிக்கு உபதேசிக்கப்பட்டதென்றும், "ஸஹோவாச வ்யாஸ: பாராஶர்ய:" என்று இந்த விஷயத்தைப் பராசர ப்ரஹ்ம ருஷி புத்ரரான வ்யாஸர் சொன்னாரென்று ஷை விஷயத்தை ஆதரிப்பதற்காகச் சொல்லியிருக்கிறது.

முண்டகம் என்னும் அதர்வண வேதத்தில் ப்ரஹ்ம வித்யையைச் சொல்லி முடித்து, "தத்ஸத்யம் ருஷிரங்கிரா: புரோவாச" என்று சொன்ன விஷயத்தில் நம்பிக்கை வருவதற்காக, 'இவ்விஷயத்தை அங்கிரஸ் என்னும் ருஷி சொன்னார்' என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஷை அதர்வண வேதமான ப்ரச்னோபநிஷத்தில், பிப்பலாதர் என்ற ருஷியினிடத்தில் சில ருஷிகள் ப்ரஹ்ம வித்யையை உபதேசம் பெற்ற கதையைச் சொல்லி முடித்து, "நம: பரம ருஷிப்ய:" என்று சொல்லி, வேத புருஷன் ஷை மஹர்ஷிகளை நமஸ்கரித்ததாகச் சொல்லியிருக்கிறது. இவைகள் இங்ஙனமிருக்க: வேதங்களில் ஒரு விஷயத்தைச் சொல்லும் இடங்களிலெல்லாம், அதை ஸத்யமென்று காட்டுவதற்காக, "ப்ரஹ்மவாதினோ வதந்தி" [இவ்விஷயத்தை ப்ரஹ்மவித்துக்களான மஹர்ஷிகள் சொல்லுகிறார்கள்] என்று ஆயிரக்கணக்கான இடங்களில் வேதத்திற்கு ப்ரமாணமாக மஹர்ஷி வசநங்கள் ஆதரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. மற்றும் சுக்ல யஜுர் வேதமான ப்ருஹதாரண்யகம் முதலான இடங்களில், ஸ்ம்ருதி கர்த்தாக்களான யாஜ்ஞவல்க்யர் முதலான பற்பல மஹர்ஷிகளைக் கொண்டாடியிருப்பதும், மஹர்ஷி வம்சங்களைக் கூட விஸ்தாரமாக உபதேசித்திருப்பதையும் நம்மால் கூற முடியுமோ?

ஆகையினால் வேதங்களை ப்ரமாணமாக ஒப்புக்கொண்டவர்கள் வேதங்களால் ஆதரிக்கப்பட்ட மஹர்ஷி வசநங்களான ஸ்ம்ருதிகளையும் முக்ய ப்ரமாணமென்றே அங்கீகரிக்க வேண்டியது அவச்யம்.

நிற்க: ஹிந்து மதஸ்தர்கள் யாவராலும் கொண்டாடப்படும் ராமாயணத்திலும் (கிஷ்கிந்தா காண்டம்: 18-வது ஸர்க்கம்) ‘‘ஶ்ரூயதே மநுநா கீ³தௌ ஶ்லோகௌ சாரித்ரவத்ஸலௌ | க்³ருஹீதௌ த⁴ர்மகுஶலைஸ் ததா²சரிதம் ஹரே | ராஜபி⁴ர் த்⁴ருததண்டா³ஸ்து க்ருத்வா பாபாநி மாநவா: | நிர்மலா: ஸ்வர்க³மாயாந்தி ஸந்தஸ்ஸுக்ருதிநோ யதா² || ஶாஸநாத்³வா விமோக்ஷாத்³வா ஸ்தேநஸ்ஸ்தேயாத்³விமுச்யதே | அஶாஸித்வா து தம் ராஜா ஸ்தேநஸ்யாப்நோதி கில்பி³ஷம் || ’’ என்று ஸ்ரீராமன் வாலியைப் பார்த்து, ‘மநுவினால் சொல்லப்பட்ட இரண்டு ச்லோகங்கள் ப்ரஸித்தமன்றோ? இச் ச்லோகத்தில் சொல்லப்பட்ட விஷயம் தார்மிகர்களால் அநுஷ்டிக்கப்பட்டு வருகிறது; நானும் அந்த மநுவின் வாக்யப்படியே தான் அநுஷ்டித்து வந்தேன்’ என்று சொல்லுகிறார். இங்கு எழுதப்பட்ட மநு ஸ்ம்ருதி எட்டாம் அத்யாயத்தில் கூறப்படும் ராஜநீதிகளைக் கூறுமிடத்தில் படிக்கப்பட்டிருக்கும் 316, 318–வது ச்லோகங்களை ராமாயணத்தில் எழுதியிருப்பதைப் பார்க்கும் நமக்கு, ஸர்வேச்வரனுடைய அவதாரமான ஸ்ரீராமன், தமது அநுஷ்டாநத்திற்கு முக்ய ப்ரமாணமென்று ஆதரிக்க, மநு ஸ்ம்ருதியை இக்காலத்து நாகரிகர்கள் அப்ரமாணமென்று அநாதரித்தால் இவர்கள் வாக்யத்தை யாராவது ஆதரிப்பார்களா? ஆனால், ‘மஹர்ஷிகள் எல்லாரும் மனிதர்களாகையால், அவர்களுடைய வார்த்தைகளான ஸ்ம்ருதிகளை நாம் ஏன் ஆதரிக்கவேண்டும்?’ என்று சொல்லுகிற நமது நாகரிகர்களுடைய வார்த்தையை நன்றாய்க் கவனிக்கும் நமக்கு, ‘மனிதர்களான தங்களுடைய மஹர்ஷிகளின் வார்த்தையான ஸ்ம்ருதிகள் ப்ரமாணமாகா’ என்கிற இந்த வார்த்தையையும் நாம் ஆதரிக்கவேண்டியதில்லை என்று அவர்களே சொல்லிவிட்டதாக முடிகிறதன்றோ? எனவே: ஸ்ம்ருதிகளில் விசேஷ நம்பிக்கையுள்ள நமக்கு, நாகரிகர்கள் வார்த்தையும் விருத்தமாகாது. ‘‘ஶக்தா ஸ்ரஷ்டும் க்ஷபயிதும் லோகாநந்யாந் ஸ்ருஜேயு:’’ என்கிறபடியே உள்ள உலகத்தை அடியோடு அழிக்கவும், புதியதோர் உலகத்தைத் தனியே ஸ்ருஷ்டிக்கவும் ஸமர்த்தர்களான மஹர்ஷிகளும் மனிதராகையாலே, அவர்களோடொக்க, நீட்ட முடக்கச் சக்தியற்ற

நம்போலிகளையும் சேர்த்து, 'நாமும் அவர்கள் போலவே மனிதர் தாம்' என்று நினைப்பதே மஹா பாதகமாகுமன்றோ? இங்கு, "ஈயாடுவதோ கருடற்கெதிரே" என்கிற மஹா புருஷனுடைய பாசுரம் நமது நினைவிற்கு வருகிறது.

இப்படி, தர்ம சாஸ்த்ரங்கள் நமக்கு முக்ய ப்ரமாணங்களாகையினால், இந்த ஸ்ம்ருதிகளை அப்ரமாணமென்று சொல்லுகிறவர்கள் நாஸ்திகரென்றும், அவர்கள் ஸாதுக்களோடு ஸஹவாஸத்திற்கு அயோக்யரென்றும் மநுஸ்ம்ருதி கூறுகிறது. ["𑌯𑍋𑌽𑌵𑌮𑌨𑍍𑌯𑍇𑌤 𑌤𑍇 𑌮𑍂𑌲𑍇 𑌹𑍇𑌤𑍁𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑌾𑌦𑍍𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑌃 । 𑌸 𑌸𑌾𑌧𑍁𑌭𑌿𑌰𑍍𑌬𑌹𑌿𑌷𑍍𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑍋 𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑌿𑌕𑍋 𑌵𑍇𑌦𑌨𑌿𑌨𑍍𑌦𑌕𑌃 ॥"] ஆகையினல் வேதத்தை ப்ரமாணமென்று ஒப்புக்கொண்டவர்கள், கீழே வேதங்களால் ப்ரமாணமென்று அங்கீகரிக்கப்பட்ட ஸ்ம்ருதிகள், இதிஹாஸங்கள், புராணங்கள், இவைகளுக்கு விருத்தமல்லாத ஸாதுக்களுடைய அநுஷ்டாநங்கள், ஆகிய இவைகளையும் ப்ரமாணங்களென்றே அங்கீகரிக்கவேண்டியது அவசியமாகும்.

இப்படி, ஸ்ம்ருதிகளில் தீண்டாத ஜாதி பேதங்களும் அவைகளின் தீண்டாமையும் விஸ்தாரமாக நிரூபிக்கப்பட்டிருப்பதாலும், இந்த ஸ்ம்ருதிகளில் சொல்லப்பட்ட விஷயங்களெல்லாம் வேதங்களில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றனவென்று மநுஸ்ம்ருதி ச்லோகங்கள் வ்யக்தமாகச் சொல்லுவதாலும், ஷை ச்லோக வ்யாக்யாநத்தில் குல்லூகபட்டர், 'தத்காலம் இங்குப் படிக்கப்படும் வேதங்களிலும், இங்கு நஷ்டமாய்ப் போன வேதங்களிலும், முன்பின் வாக்யமறியாமல் யாவராலும் வேதமென்று ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட 'கிலும்' என்கிற வேதங்களிலும் சொல்லப்பட்ட தர்மங்களையெல்லாம் மநுஸ்ம்ருதியில் எழுதியிருக்கிறார்' என்று எழுதியிருப்பதாலும், ப்ரக்ருத தீண்டாமை என்பதும் வேதத்தில் இருக்கிறதென்பதற்கு ஸந்தேஹமில்லை. இவை, இங்குப் படிக்கப்படும் வேதபாகங்களிலும் காணப்படுகின்றன என்பதை முன்பே சொன்னோம். தவிர: நமது நாகரிகர்கள் சொல்லுகிறபடியே தர்ம சாஸ்த்ரங்களை, மனிதர்களுடைய வாக்யங்களாகையினல், அப்ரமாணமென்று அநாதரித்துவிட்டால், "𑌸 𑌏𑌵 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌃 𑌸𑍋𑌽𑌧𑌰𑍍𑌮𑌃 𑌤𑌂 𑌤𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌨𑌰𑌂 𑌭𑌵𑍇𑌤𑍍" என்கிற பாரத வாக்யத்தின்படியே ஜாதி ஆச்ரமம் கோத்ரம் ஸூத்ரம் தேசம் காலம் என்று பற்பல பேதங்களை அநுஸரித்து வெவ்வேறாக மாறி யிருக்கும் தர்மங்களை நமக்குத் தெளிவாகத்

தெரிவிக்கும் வேதவாக்யங்கள் இல்லாததனுல், நாம் நீண்ட காலமாக அநுஷ்டித்து வரும் தர்மங்கள் ஒன்றும் வேதத்தி லில்லையென்று ஸர்வ தர்மங்களையும் விட்டுவிட்டு ஆடுமாடுபோல் திரியவேண்டியதே மநுஷ்ய ஜாதிக்கு மேன்மையாகுமென்பதைப் புத்திமான்கள் கவனிக்கவேண்டும்.

ஆகையினுல், தமது தபோ மஹிமையினுல் திவ்ய த்ருஷ்டியை அடைந்து, இங்கில்லாத வேதங்களையெல்லாம் உள்ளபடி அறிந்து, அதனுல் ருஷிகள் என்கிற அதிகாரத்தைப் பெற்று, ஸ்வ ப்ரயோஜநத்தைக் கடுகளவும் கருதாமல் உலக க்ஷேமத்திற்கென்றே எழுதி வைத்த ஈச்வரனுடைய ஆஜ்ஞாரூபமான தர்ம சாஸ்த்ரங்களை, ப்ரமாண மல்லவென்று ஈச்வரனிடத்தில் நம்பிக்கை உள்ளவர்கள் ஒரு போதும் சொல்லத் துணியார்.

புத்தங்கோட்டகம் வித்வாந் ஸ்ரீநிவாஸாசார்யர்.

ஸ்ரீ:

ஸர்வமத வினு விடை

வித்யாரத்நாகர வேதாந்த கேஸரி

V. R. நரஸிம்ஹாசார்யர் எழுதியது.

(காபிரைட் ரிஸெர்வ்ட்)

(தொடர்ச்சி: ஸஞ்சிகை **5** பக்கம் **131**)

பலராம்:—தம்பீ! உன்னிஷ்டம்போல் விவரித்துக் கூறுகின்றேன். க்ரமமாக சார்வாகத்தில் ஆரம்பித்து வேதாந்த ஸித்தாந்தம் வரைக்கும் படிப்படியாகச் சொல்லிக்கொண்டு வரலாமா? அல்லது அவற்றுள் ஏதேனும் ஒன்றிரண்டை முக்யமாக முதன் முதலில் கேட்டுவிட வேண்டு மென்று உனக்கு அவா இருக்கும்பக்ஷத்தில், அதைத் தெரிவித்தாயானுல், உனது விருப்பத்தின்படி அதையே எடுத்துரைக்கின்றேன்.

கோபால்:—அண்ணு! ஸர்வ ப்ராணிகளுக்கும் பிதாவாகிய எம்பெருமான் ஜீவராசிகளுடைய உஜ்ஜீவநத்தைக் கருதி அந்தந்த அதிகாரிகளுடைய அந்தஸ்திற்குத் தக்கபடி சார்வாகம் முதலாக வேதாந்த மீருகவுள்ள பற்பல ஸித்தாந்தங்களையும் உபதேசித்தருளினுன் என்பதைக் கேட்டபின், மதங்கள் யாவற்றையுமே தெரிந்து

கொள்ளவேண்டுமென்று தான் அவா உண்டாகிறது. இவ்விஷயம் ஸஹ்ருதயர்களுக்கு ஹ்ருதயங்கமமா யிருக்கிறதன்றோ? ஆனலும் மற்றை மதங்களின் ஸித்தாந்த ஸ்திதி யென்னவென்பதைப் பற்றிப் பின்னல் கேட்டுத் தெரிந்துகொள்கிறேன். இப்போது முதன் முதலாக, நமது தேசத்தின ரிடையில் விசேஷமாய்ப் பரவி நிற்பதும், ஸோபாந க்ரமத்திலும் மிக்க உயர்வுளதென்று பெரும்பாலா ரால் போற்றி யேற்றிக்கொள்ளப் பெற்றிருப்பதுமான வைதிகமதம் எனப்படுகிற வேத சாஸ்த்ரத்தை யநுஸரித்து விளங்குகிறதான உத்தம ஸித்தாந்தத்தின் விசேஷங்களேயே கேட்டறிந்துகொள்ள வேண்டுமென்று ஒரு வேட்கை யுண்டாகிறது. அதனைத் தமது உபதேசமெனும் அமிருத ரஸத்தை வார்த்துத் தீர்த்தருளவேண்டும்.

இந்த ஸித்தாந்தத்தில் ஜீவனென்பது என்ன? ஈச்வர னென்பது என்ன? ஸம்ஸாரத்தின் ஸ்வரூப மென்ன? அதன் காரண மென்ன? அதினின்று வீடுபெறுதலாகிய மோக்ஷமென்பதின் ஸ்வரூப மென்ன? அதற்கு ஸாதந மென்ன? இவைபோன்ற முக்ய மான விஷயங்களைத் தயைசெய்து விளக்கியருள்க.

பலராம்:—தம்பீ! உனது ஸாரக்ரஹண யோக்யதைக்கு மெத்தவும் ஸந்தோஷிக்கின்றேன். ஆனல் உனது வினக்களுக்கு விடையளிக்க இறங்குவதற்கு முன்னல், பொதுவாக இந்த வேத சாஸ்த்ரத்தைப்பற்றிய சில உண்மைகளைத் தெரிவிக்க வேண்டியது அவச்யமென்று தோன்றுவதால், அவைகளைப் பற்றிச் சிறிது கூறி விட்டு, பிறகு உன் கேள்விக்கு வருகிறேன். 'இந்த வேதசாஸ்த்ர மென்பது எப்போது உண்டாயிற்று? இதை இயற்றியது ஈச்வரன் தான? இது ஒரு ப்ரமாணமாக வரவேண்டியதற்கு அவச்யமென்ன? இதன்கண் அத்தகைய ப்ரமாணத் தன்மைக்கு உரிய பெருமைகள் பொருந்தியிருக்கின்றனவா?' என்பது போன்ற சில முக்ய விஷயங்களை இப்போது விளக்கிக் கூறுகின்றேன், கேள்.

வேதசாஸ்த்ரம் எப்போ துண்டாயிற்றென்கிற விஷயத்தில் வைதிகர்களுடைய அபிப்ராய மென்ன வெனில், இது அநாதிகாலமாய் விளங்கிக்கொண்டிருக்கிற நித்யமான வஸ்துவென்பதுதான். 'ஆனல் வேதசாஸ்த்ர மென்பது ஒருவகைச் சொற்றெடர் தானே? இதை நித்யமென்னக்கூடுமோ? உலகத்தில் காவ்யம் நாடகம் சிற்பம் போன்ற எந்த க்ரந்தங்களைப் பார்த்தாலும், அதுபோல் நீதி ஸம்பந்தமான எவ்வித சட்ட திட்டங்களைப் பார்த்தாலும் அவை யாவும் என்றைக் கேனும் எவராலேனும் நிர்மிக்கப்பட் டிருப்பதாகவே யன்றோ நிர்ண

யிக்கப்பட லாகிறது? ஒரு நூலென்றால், அது என்றைக்கேனும் எவ ராலேனும் இயற்றப்பட்டுத் தானே இருக்கவேண்டும் ? அதுவன்றி, இவ்வேத நூல் ஒன்றைமட்டும் நித்யமென்பது யுக்தமாகத் தோன்ற வில்லையே ' என்று நீ ஸந்தேஹப்படுவாய். இதைப்பற்றிய உண்மை யைச் சொல்லுகின்றேன். வைதிகர்கள் இவ்வேத சாஸ்த்ரத்தை நித்ய மென்கிற தெல்லாம் இரண்டு விதமான கருத்தைக் கொண்டு தான். இது இவ்வுலகத்தில் பழக்கத்திற்கு வந்த அன்று முதலாக இன்று வரையில் ஒரு வாக்யம் அல்லது ஒரு பதம் ஒரு எழுத்து அல்லது ஒரு ஸ்வரத்திற் கூட ஈஷத்தேனும் மாறுதலென்ப தில்லா மல் ஒரே ரீதியில் சிஷ்ய ப்ரசிஷ்ய பாரம்பர்யமாக ஓதப்பட்டு வருகிற தென்பது அதிலொன்று. எனவே, ஸ்வர வர்ண பத வாக்ய க்ரம மெனப்படுகிற முறையில் இது எக்காலத்திலும் ஒரு எள்ளள வேனும் பிறழாமல் நம்மவர்களால் மெத்த ஸாவதாநமாய்ப் பயின்று வரப் பெற்றிருக்கிற தென்றதாயிற்று. இது மிக்க அபூர்வமான விஷ யம் தான். ஏனெனில், ஸ்ரீ த்யாகராஜ ஸ்வாமிகள் போன்ற பெரியார் கள் பாடி வைத்த கீர்த்தநங்களிலும், ஸ்வர பேதம் ஸாஹித்ய பேதம் ராகத்திலுங் கூட பேதத்தோடு பலவகையாக எத்துணைக் கீர்த்த நங்கள் தத்காலம் பாடப்படுவதைப் பார்க்கின்றோம்? ஒவ்வொரு ஸம் ப்ரதாயஸ்தர்களும் தாம் தாம் பாடுகிற முறையே பழைய அஸல் முறையென்று அபிமாநித்துப் போராடுவதால், உள்ளபடி அப்பெரி யார் பாடிய முறை எதுவென்பதைக் கண்டு பிடிப்பதும் அரிதாகி விடுகிறது. மொத்தத்தில் அம்முறையே கால க்ரமத்தில் சிறிது சிறி தாக மாறி நழுவி விட்டதோ, என்று கூட ஸந்தேஹிக்க இடமுண் டாயிருக்கிற தன்றோ? இப்படியே ராமாயணம் முதலான இதிஹா ஸங்களிலும் ப்ரக்ஷிப்தமென்றும் ப்ரமுஷ்ட மென்றும் (அதாவது: ஆக்கியவர் சொல்லாத சில அந்ய வாக்யங்கள் கையாளுகிறவர்களின் தவற்றால் பிந்தி வந்து க்ரந்தத்தில் புகுந்து விட்டவை; கவி சொல்லிய மற்றுஞ் சில ச்லோகங்களே பின்னவரின் தோஷத்தால் கை நழுவ விடப்பட்டனவென்றும்) இருவிதமாகவும் விவாதம் வலுத்து, அவ்விஷயத்தின் உண்மையே இன்னதென்று காணக்கூடா மல் மறைந்து விட்டதன்றோ ? அப்படிப்பட்ட துர்த்தசையின் வர்டைகூட இவ்வேத சாஸ்த்ரத்தின் பக்கமாக வீசுவதற்கும் இட மில்லாமல் இது சிஷ்ய ப்ரசிஷ்ய பாரம்பர்யமாக ஸ்வர வர்ண பத வாக்ய ஸமுதாயங்கள் யதாக்ரமமாய் அப்யஸிக்கப்பட்டு வருகிறது. ஆக்குறைக ளொன்றும் நெருங்க இடங்கொடுக்க லாகாதென்றே இதைச் சிறுகச் சிறுக உபாத்யாயர் உச்சரித்துக் காட்ட, சீடன்

கூடச் சொல்லிக் கற்றுக்கொண்டு மனப்பாடமாகச் செய்துகொள்ள வேண்டுமேயின்றி, புஸ்தக பாடம் முதலான தப்பு வழிகள் கூடா வென்றும், அப்படி வழிதப்பிப் பெற்றாலும் அது பயன்படாமற் போய்விடு மென்பதோடு விபரீதமாயும் முடியுமென்றுங் கூட வைதிகர்கள் ஒரு கண்டிப்பான வ்யவஸ்தையை ஏற்படுத்தி யிருக்கின்றனர். இன்றேல், மற்றை நூல்களுக்குத் தோன்றிய துர்த்தசை இதனையும் பிடித்து விடுமன்றோ ?

கோபால்:—அண்ணா! நடுவில் ஒன்று கேட்கவேண்டியதா யிருக்கிறது. அதற்காக மன்னித்து விடை யளிக்கவேண்டும். மாந்தர்கள் ஒரு க்ரந்தத்தை அப்யஸிப்பதெல்லாம், அது தம்மா லறியமுடியாத தத்வத்தை விளக்கிக்காட்டுகிற தென்கிற ஒரு ஏற்றத்தைக்கொண்டு தானே? அப்படியிருக்க, அதனை இவர்கள் தம் மனம்போன படிக்கெல்லாம் கூட்டவோ குறைக்கவோ திருத்தவோ செய்கிறதென்று ஏற்பட்டு விட்டால், இனி அதற்குள்ள பெருமை குலைந்தன்றோ போய்விடும்? இந்த நஷ்டத்தையும் பொருட் படுத்தாமல் இவர்கள் எந்த லாபத்தை யெண்ணி அத்துணிகரமான காரியத்தைச் செய்யத் தலைப்பட்டனர்?

பலராம்:—தம்பீ! மனிதர்கள் பெரும்பாலும் உண்மையை உணருவதற்கு ஆவலுள்ளவர்கள் தான். ஆனால் நடுவுநிலையிலுள்ள பலர், அவ்வுண்மையைக் கண்டுபிடிப்பதற்கே பற்பல நூல்களையும் தமது யுக்தி அநுபவாதிகளையும் உபயோகிக்கின்றனர். பக்ஷபாதமுள்ள சிலரோவெனில், தாமொன்றை உண்மையென்று தீர்மானித்துக்கொண்டு, உலகத்திலுள்ள ப்ரமாண நூல்களையெல்லாம் அதனோடு பிணைத்துக் கட்டிப்போடவேண்டு மென்று பலாத்காரமாய் இழுத்துக்கொண்டு போராடுகின்றனர். எனவே, முன்னவர், உண்மையுள்ள விடத்தில் மனம் த்ருப்தியடைந்து நின்று விடுகின்றனர். பின்னவரோ வெனில், தாம் அபிமானித்த விடங்களுக்கெல்லாம் ப்ரமாண வசநங்கள் யாவும் வாய் பொத்தித்துக்கொண்டு வந்து நிற்க வேண்டுமென்று துராக்ரஹப்பட்டுத் திண்டாடுகின்றனர். அன்றியும், அவ்வசநங்களுக் கெல்லாம் கூடுமானவரையில் மனம்போனபடி தாறுமாறாகப் பொரு ளுரைக்கவும் ஆரம்பிக்கின்றனர். இந்தச் சங்கடத்திற்கு இடங்கொடாமல் சில வசநங்கள் முடிவுவரையில் முரண்பட்டுக்கொண்டே நிற்குமானால், வேறு கதியில்லாமல் அவ்வசநங்களை அந்நூலை விட்டு நீக்கிவிடவேண்டிய நிலைக்கு வந்து, கூசாமல் அப்படியே 'யாரெதைக் கண்டார்கள்? காணத்தான் போகிறார்கள்'? என்கிற நெஞ்சழுத்தத்தினால் நீக்கியும் விடுகிறார்கள். இவ்வளவு

மட்டுமல்ல; தம் மதத்தை ஸ்தாபிக்கக்கூடிய கற்பித வசநங்கள் சில வற்றையும், பாலில் நீரைக் கலப்பதுபோல அந்நூல்களுடன் கலந்து கோத்துவைத்தும் விடுகின்றனர். தம்பீ! இதனுல் தான், பழைய லௌகிக நூல்கள் பலவற்றுள், ப்ரக்ஷிப்த மென்றும் ப்ரமுஷ்ட மென்றும் பாடங்கள் பேதித்துக் குழப்பத்தை விளைவிக்க இடமுண்டாயிற்று. வேத சாஸ்த்ரத்திலோ வெனில், இக்கலக்கத்திற்கு அவகாசமே யில்லை. இதனை மனப்பாடம் பண்ணவேண்டியதற்குள்ள விதிகளைப் பார்த்தாலே, இதனுள் முற்றமுந்துற ஏற்பட்ட க்ரமத்திற்கு மாறுக, ஸ்வரத்திலோ வர்ணபத வாக்யங்களிலோ எதிலும் ஒரு கடுகளவுகூட வித்யாஸப்பட முடியாதென்பது ஸ்பஷ்டமாக விளங்குகிறதன்றே? இப்படிப்பட்ட ஸ்தைர்யம் (அசைவுருமை) வேதசாஸ்த்ர மொன்றுக்குத்தான் அஸாதாரணமா யுள்ளது. மந்வாதி ஸ்ம்ருதிகளுக்குக்கூட இது ஸுலபமானதல்ல. வாதி ஒருவர், தாம் சொல்லிய விஷயத்தை ஸ்தாபிப்பதற்காக ஏதோ ஒரு ச்லோகத்தை ப்ரமாண மென்று சொல்லிக் காண்பித்தார். அது கேட்ட ப்ரதிவாதி ஸந்தேஹப்பட்டு, ‘இந்த ச்லோகத்தை எந்த ப்ரமாண க்ரந்தத்திலிருந்து எடுத்துக் கூறுகிறீர்களோ?’ என்று மர்யாதையாய் ப்ரச்நம் பண்ணினுர். அதற்கு அவர் சற்றுந் தயங்காமல் ‘மநுஸ்ம்ருதி பன்னிரண்டாவது அத்யாயத்திலிருந்து எடுத்துச் சொன்னேன்’ என்று திட்டமாய் உத்தரங் கொடுத்தார். இதைக் கேட்டவுடனே ப்ரதிவாதி திடுக்கிட்டுப் போனுர். ஏனெனில், அவருக்கு மநுஸ்ம்ருதி முழுவதும் மனப்பாடம். இந்த ச்லோகம் அதிலில்லையென்பது அவருக்கு நன்ருய்த் தெரியும். வாதி பொய் பேசுகிருரென்பது விளங்கிவிட்டது. அதை ஸபைக்கு நிரூபித்துவிட வேண்டு மென்றெண்ணி, ஓடோடிப்போய் மநுஸ்ம்ருதி புத்தகத்தை எடுத்துவந்து, அவர் குறித்த அத்யாயம் முழுவதையும் உரக்கப் படித்தார். அந்த ச்லோகம் அதில் தென்படவேயில்லை. ‘இப்போதென்ன சொல்லுகிறீர்?’ என்று வாதியை அதட்டினுற்போல் கேட்டார். அதற்கவர், ‘இப்போது நான் புதிதாகச் சொல்லவேண்டியதென்ன விருக்கிறது? நான்தான் மநுவிலிருந்து அந்த ச்லோகத்தை எடுத்து விட்டேனென்று அப்போதே சொல்லியிருக்கிறேனே! இனி அது அங்கெப்படியிருக்கும்’? என்று சற்றும் பதட்ட மில்லாமல் பதில் சொன்னுர். இப்படி ஒரு கதை சொல்வதுண்டு. இவ்வித அஸந்தர்ப்ப மொன்றும் வேத சாஸ்த்ரத்தை யணுக முடியாமல், அதன் மனப்பாட முறையே அதனைக் காப்பாற்றுகிற தென்கை மிகையாகாது.

கோபால்:—விளங்கிவிட்டது. இப்படி அன்றுமுதல் இன்று வரையில் ஸ்வர வர்ணாதிகளான எந்தப் பாகத்திலும் சற்றேனும் மாறுதலின்றி ஏகரூபமாகவே யிருப்பதைக் கொண்டுதான் இந்த வேத சாஸ்த்ரத்தை வைதிகர்கள் நித்யமென்று கொண்டாடுகின்றனர். ஆனாலும் இவ்வளவைக்கொண்டு, வேதத்தை ஸதா ஏக ரூபமென்று சொல்லலாமென்றாலும், நித்யமென்று கூடச் சொல்லலாகுமோ? முதன் முதலிற் சொல்லியபடியேதான் இன்றைக்கு மிருக்கின்ற தென்றாலும், ஈதொரு சொற்றொடரே யாதலின், இதனையும் என்றைக்கேனும் எவரேனு மொருவர் சொல்லித்தான் வைத்திருக்க வேண்டு மென்கிற ந்யாயத்தின்படி பார்த்தால், இதனை நித்யமென்றது தவறென்றோ அல்லது கேவலம் உபசாரமென்றோதானே ஏற்படும்?

பலராம்:—தம்பீ! நீ சங்கிப்பது சரிதான். ஆனால் ஆரம்பத்தில், வேத சாஸ்த்ரத்தை நித்யமென்கிற வைதிகர்களுக்கு இரண்டு கருத்துக்கள் உளவென்று யான் சொன்னே னல்லவா? அவற்றுள் ஒன்றைச் சொல்லிவிட்டேன். இப்போது மற்றொன்றையும் கூறுகிறேன். அதனால் இச்சங்கை ஒருவாறாகத் தீர்ந்துவிடும். ஆதலால் அதையுங் கேள். தர்க்க ரீதியில் பார்த்தால், பதவாக்யமான ப்ரபந்தங்கள் எல்லாவற்றுக்கும் ஆதியில் ஒரு நிர்மாண கர்த்தா இருக்கவேண்டியதென்றுதான் ஏற்படுகிறது. ஆனால் இவ்வேதத்திற்கு அந்த ஆதி கர்த்தா யார் என்றுதான் இன்றைக்கும் எவராலும் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை. இவ்வளவைக் கொண்டுதான் வைதிகர்களான நாங்கள் வேத சாஸ்த்ரத்தை அநாதியான நித்ய வஸ்து வென்கின்றோம். லௌகிக மேதாவிகளான நீங்களும், தலைப்பு தெரியாததைமட்டுங் கொண்டு, பற்பல பொருட்களை அநாதியென்றே அங்கீகரித்திருக்கிறீர்கள். உதாஹரணமாக: பீஜாங்குரங்களை எடுத்துக்கொள்வோம். ‘விதை முந்தியதா செடி முந்தியதா? இவ்விதை முதன்முதலாக எப்போது உண்டாயிற்று? அப்படி உண்டாக்கியது யார்?’ என்பது போன்ற கேள்விக்கெல்லாம் நீங்கள் அளித்திடும் விடையென்ன? இது ப்ரவாஹ அநாதியென்பது தானே? அதே ந்யாயந்தான் இங்கும். நீங்களாவது, உங்களுடைய புத்தி கூர்மையினால் கண்டுபிடித்து, ‘இவர்தான் வேதத்தை முதலிற் சொல்லியது; இதற்கு முன் வேதமென்பதே யில்லாம லிருந்தது’ என்று தக்க ருஜுவுடன் காட்டி விட்டீர்களானால் நாங்கள் உடனே நித்யமென்கிற எங்கள் கொள்கையை மாற்றிக்கொண்டு விடுகிறோம் என்று யுக்தி வாதிகள் மீது ஆயுதத்தைத் திருப்பிப் பிடிக்கின்றார்கள் வைதிக வித்வான்

கள். எனவே, இந்த வேத சாஸ்த்ரத்தை முதன் முதலில் நிர்மித்தது யாரென்று இன்று வரையிலும் எந்த மேதாவிகளும் கண்டு பிடித்து விடவில்லை யாதலாலும், தோன்றிய நாளாக இது ஸதா ஏக ரூபமாய் மாறுதல் சிறிது மின்றிக்கே விளங்கி வருவதாலும், இது நித்ய மென்றதாயிற்று. இவ்விஷயம் மிக்க யுக்தமானதே. ஒரு பொருளுக்குத் தலைப்பு தெரியாவிட்டாலும், உருவில் மாறுதல் ஒன்றும் ஏற்படா விட்டாலும், அதனை நித்யமென்று சொல்வது ஸஹஜந்தான். ஆனால் அப்பொருள் ஸந்ததி க்ரமத்தில் மாறி மாறிப் பிறக்குமானால், பீஜாங்குரம் போன்ற அதனை ப்ரவாஹ அநாதியென்கிறோம். ஆகாயம் முதலானவற்றைப் போல ஸ்வரூபத்தில் மாறுதலே யில்லாமலிருக்கு மானாலோ, அவற்றை நித்யமென்றே சொல்லி விடுகின்றோம். பிருதிவி ஜலம் தேஜஸ் வாயு ஆகாயம் என்கிற ஐந்து பூதங்களும் பகவத் ஸ்ருஷ்டியிற் சேர்ந்தவைதா னென்றாலும், ஆகாயத்தை மட்டும் பலர் நித்யமென்று நினைக்கிறார்களே, அதற்குக் காரணமென்ன ? அது மற்றவைகளைப் போல் தனது ஸ்வரூபத்தில் விகார மெனப்படுகிற மாறுதல் அடையாதிருப்பது தானே ? அந்த ந்யாயம் வேதவிஷயத்திலும் செலாவணி யுள்ளது தான். ஆனால் இங்குத் தார்க்கிகர் முதலானோர், சிலர் இவ்வேத சாஸ்த்ரத்தை ஈச்வரன் இயற்றிய தென்று கூறுகின்றனர். அப்படியவர்கள் சொல்வதற்கு, நூலென்றால் யாரேனு மொருவர் அதை நிர்மித்துத்தா னிருக்க வேண்டு மென்கிற நியமமும், நம்முள் ஒருவரும் அதனை நிர்மித்தவரில்லை யென்கிற நிச்சயமும் தான் காரணமென்ன வேண்டும். வைதிகர்களோ வெனில், வேதத்தை நம்முள் ஒருவரும் ஸ்ருஷ்டித்து விடவில்லை யென்பதை ஒப்புக் கொண்டாலும், ஈச்வரன் தான் நிர்மித்தா னென்பதற்குத் தக்க ஆதாரமில்லாததனாலும், வேதமில்லாமல் ஒரு காலம் இருந்ததாக ஒருவரேனும் பார்த்தில ராதலாலும், அதனை அநாதியென்றே அவர்கள் அங்கீகரித்தனர்.

கோபால்:—அண்ணா ! யுக்தியிற் சிறந்தவரென்று பெயர் பெற்றிருக்கிற தார்க்கிகர், மிகப் பொருத்த மாயிருக்கின்ற இந்த வைதிகரின் கொள்கையை அங்கீகரிக்காமல், வேதத்தை ஈச்வரனே செய்து வைத்தா னென்றதற்குக் காரண மென்னவோ ?

பலராம்:—தம்பீ ! இதை விவரித்துக் கூறுவதென்றால் மிகவும் விரிவடையும். ஆனதினால் சுருக்கமாய்ச் சொல்லுகிறேன், கேள். ஒரு சொல்லை ப்ரமாணமாக நம்புவதற்கு, அதைச் சொல்லியவரிடமுள்ள உண்மையுணர்வு, உபகாரசிந்தை, பொய் பேசாமை, முத

லிய உத்தம குணங்கள்தான் காரணமென்பது தார்க்கிகரின் கருத்து. இனி, சொல்லியவர் இன்னுரென்று நிர்ணயிக்கப்படாத வரையில், எச் சொல்லேயும் ப்ரமாணமென்று ஏற்றுக்கொள்ள இடமில்லே யாதலால், தாம் ப்ரமாணமென்று அங்கீகரித்த வேதத்திற்கு அத்தகைய அருங் குணம் நிறைந்த ஈச்வரனேக் கர்த்தாவென்று கற்பிக்கவேண்டியது அவர்கட்கு அவச்யமாகிவிட்டது. வைதிகர்களோ வெனில், ப்ரமாணமென்று நம்புவதற்குத் தடையான அறியாமை, அபகாரசிந்தை, அந்ருதவாதம், முதலான துர்க்குண மொன்றுமில்லாம லிருக்குமானுல் அது மட்டுமே ஒரு சொல்லே நம்புவதற்குப் போதுமானதென்று கருதுகின்றனர். ஆகவே, வேதோபதேசத்தில் அத்தகைய குறை ஏதேனு மிருக்குமோ வென்று சங்கிப்பதற்கான சிந்நங்கூட காணக் கிடைக்காமையால், அதுகொண்டே கர்த்தா இன்னு ரென்கிற நிர்ணயத்தை வேண்டாமலே அதனே உத்தம ப்ரமாணமென்று நம்புவதற்குத் தடையில்லே யென்று கருதுகின்றனர். ஆனுல், வைதிகர்கள் வேத சாஸ்த்ரத்தை ஈச்வரன் இயற்றியதாக ஒப்புக்கொள்ளாவிட்டாலும், அது ஜகத்திற்குப் பரமஹிதமான ஈச்வராஜ்ஞையின் ஒரு அரிய வெளியீடென்று மட்டும் கண்டிப்பாய்க் கூறுகின்றனர். ஒருவருடைய ஆணையை வேருெருவர் வெளியிடுவது கூடாததன்றே? உதாராணமாக: ஒரு தேசத்தையாளுகிற அரசனுடைய ஆக்ஞையை, அவனுல் சட்ட நிர்மாண விஷயத்தில் அதிகாரம் பெற்றிருப்பவர் வெளியிடுகிருரன்ரே? எனவே, வேத சாஸ்த்ரம் ஈச்வர ப்ரோக்த மல்லவென்ருலும், அவனுடைய ஆஜ்ஞையே தானென்று வைதிகர்கள் மனப்பூர்வமாக நம்புகின்றனர்.

தம்பீ! இதுவரையில் யான் சொல்லியதிலிருந்து யாமெடுத்துக்கொண்ட கேள்விகள் நான்கினுள், முன்னதான கேள்வி இரண்டிற்கும், (அதாவது: 'இந்த வேத சாஸ்த்ர மென்பது எப்போது உண்டாயிற்று? இதை இயற்றியவர் யார்? ஈச்வரன்தானு?' என்கிற இரண்டு கேள்விக்கும்) பதில் கிடைத்திருக்குமே? இனி, பிந்திய இரண்டிற்கும் (அதாவது: இவ்வேதம் ஒரு ப்ரமாணமாக வரவேண்டிய அவச்யமென்ன? இதற்கு அத்தகைய ப்ரமாணத் தன்மைக்கு உற்ற பெருமை பொருந்தி இருக்கின்றதா? என்கிற இரண்டு கேள்விகளுக்கும்) முறையே விடை யளிக்கின்றேன் கேள்.

(தொடரும்)

ஸ்ரீ:

𑌶𑍍𑌰𑍀 𑌨𑌿𑌗𑌮𑌾𑌨𑍍𑌤𑌮𑌹𑌾𑌦𑍇𑌶𑌿𑌕𑌾𑌯 𑌨𑌮𑌃

ஸ்ரீ தேசிக ஸூக்தி ஸாதுத்வ ஸமர்த்தநம்

ஸ்ரீதேசிகன், "ஸச்சரித்ர ரக்ஷை" என்னும் க்ரந்தத்தில் மூன்ருவது அதிகாரத்தில் பின் வருமாறு சில ஸூக்திகளை அநுக்ரஹித்திருக்கிருர்.

"𑌨𑌨𑍍𑌵𑌤𑍍𑌰 𑌮𑌹𑌤𑍇 𑌦𑍇𑌵𑌤𑌾𑌯𑍇𑌤𑌿 𑌮𑌹𑌾𑌦𑍇𑌵𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍀𑌯𑌤𑍇। 𑌦𑍇𑌵𑌃, 𑌸𑌕𑌲𑍇𑌷𑍍𑌵𑍇𑌵 [illegible]; [illegible] 𑌨𑌾𑌮𑌧𑍇𑌯𑌤𑌯𑌾 [illegible] 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑍇𑌦𑍇𑌵𑌾 [illegible] 𑌸𑌂𑌜𑍍𑌞𑌾𑌯𑌾 𑌮𑌹𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨 𑌵𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑍍𑌯𑌭𑌾𑌵𑌾𑌤𑍍"

இந்த ஸூக்திகளில் ஸ்ரீ தேசிகன் 'விச்வே தேவ' என்னும் சப்தத்தில் வ்யாகரண சாஸ்த்ரத்திற் சொல்லப்படாத 'அலுக்' வந்திருப்பதாக எழுதி இருக்கிருரென்றும் அது வ்யாகரணமறிந்தவர்களால் பரிஹஸிக்கக்கூடிய விஷயமாகின்றது என்றும் சிலர் அபிப்ராயப் பட்டிருக்கிருர்கள் என்பது நமது ஸுஹ்ருத்துக்களுக்குத் தெரிந்த விஷயம். ஸ்ரீ வைதிக ஸார்வ பௌமருடைய 'பித்ருமேத ஸார ஸுதீவிலோசநம்' என்னும் க்ரந்தத்தில் காணப்படும்

"𑌅𑌤𑍍𑌰 𑌕𑍇𑌚𑌿𑌨𑍍 '𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑍇𑌦𑍇𑌵𑌾𑌯' 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵 [illegible] 𑌪𑍍𑌰𑌯𑍋𑌗 [illegible]। 𑌤𑌤𑍍𑌰 [illegible] 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨 [illegible]। [illegible] '𑌵𑍈𑌶𑍍𑌵𑌦𑍇𑌵𑌂 𑌹𑌵𑌿𑌃' '𑌵𑍈𑌶𑍍𑌵𑌦𑍇𑌵𑍇𑌨 [illegible]' 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿 [illegible]"

இந்த வாக்யங்களில் ஸ்ரீ வைதிக ஸார்வபௌமரும் ஸ்ரீ தேசிகனுடைய கீழ் உதாஹரிக்கப்பட்டுள்ள ஸூக்திகளைக் குறித்தே ஸ்ரீதேசிகனைத் தூஷித்திருப்பதாக ஸ்ரீ ஸுந்தர தேசிகர் என்னும் ஒருவர் எழுதி இருப்பதாகவும் அவர்கள் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிருர்கள். வஸ்துத: இந்தத் தோஷம் ஸ்ரீதேசிகனுடைய ஸூக்தியில் இரா விட்டாலும், சாஸ்த்ர ஜ்ஞாநமில்லாத ஸ்ரீ தேசிக பக்தர்களுள் சிலர்

இவர்களுடைய அபிப்ராயத்தைப் பார்த்து மதி மயங்கக் கூடுமாதலால், அப்படி அவர்கள் மதி மயங்காதபடி, ‘ஸ்ரீ தேசிகனால் இங்கே அருளிச் செய்யப்பட்ட இந்த ‘விச்வே தேவ’ என்னும் சப்தத்திற்கு ஸமாஸ ஸம்ஜ்ஞையே இல்லை. ஆகையினால் தத்ப்ரயுக்தமான விபக்தி லோபமில்லை. ஆகையினால் அந்த லோபத்திற்கு நிஷேத ரூபமான ‘அலுக்’ ப்ரஸக்தியே இல்லை. இப்படி அப்ரஸக்த விஷயத்தை அருளிச் செய்ய ஸர்வதந்த்ர ஸ்வதந்த்ரனான ஸ்ரீ தேசிகனுக்கு ப்ரம ப்ரஸங்கமே இல்லை. ஆகையினால் சப்தவித்துக்கள் பரிஹஸிக்கும்படி அவர் எழுதவே இல்லை. ஆகையினால் அவருடைய க்ரந்தங்களில் தோஷ வாஸனையுமில்லை. ஸ்ரீ தேசிகனுடைய ஸ்ரீ ஸூக்திகளின் மஹிமையை அறிந்த ஸர்வஜ்ஞனான வைதிக ஸார்வபௌமருக்கு ப்ரம ப்ரஸக்தியே இல்லை. ஆகையினால் ஸுதீவிலோசநத்தில் இந்த ஸ்ரீ ஸூக்தியைப்பற்றி அவர் தூஷிக்கவே இல்லை’ என்பவை முதலிய வாஸ்தவமான விஷயங்களை ஸம்ப்ரதிபந்ந ப்ரமாணங்களோடு ஸமீசீந தர்க்கங்களோடும் யாவருமறியும்படி விசதமாக வெளிப்படுத்தி ஸ்ரீதேசிக பக்தர்களானப் பரமைகாந்திகளையும் ப்ராமாணிகர்களான மத்யஸ்த பண்டிதர்களையும் ஸந்தோஷிக்கும்படி பண்ணுவதே பகவத் கைங்கர்ய காஷ்டையாகையினால், இவ்விஷயத்தில் சில பாகவதர்களுடைய நியமந வ்யாஜத்தினால் ப்ரவ்ருத்தித்துக் கிஞ்சித்கரித்து க்ருதார்த்தனாகின்றேன். ஸாராஸாரவிவேகிகளான வித்வான்கள் இதிலுள்ள ஸாதுதமாம்சங்களை ஸ்வீகரித்து அஸாராம்சங்களை அநாதரிக்க ப்ரார்த்திக்கிறேன்.

ஸ்ரீ தேசிகன், ஸச்சரித்ர ரக்ஷையில், பகவானுக்கு நிவேதநம் செய்த அந்நத்தை எல்லாரும் புஜிக்கலா மென்னும் விஷயத்திற்கு ப்ரமாணங்களைக் காட்டும் ப்ரகரணத்தில்,

“ மஹதே தைவதாயாஜ்யம் ஜுஹாவ ஜ்வலிதேऽநலே ”

என்னும் ராமாயண ச்லோகத்தை எழுதி, அதிலிருக்கிற ‘மஹதே தைவதாய’ என்னும் பதங்கள் நாராயணனைச் சொல்லுகின்றனவா? அல்லது ருத்ரனைச் சொல்லுகின்றனவா? என்னும் விஷயத்தைப் பற்றி விஸ்தாரமாக விசாரித்து, கடைசியில் அவை நாராயணனையே சொல்லுகின்றனவென்று தீர்மானித்திருக்கிறார். ப்ரக்ருத விவாத விஷயமான ‘விச்வே தேவ’ என்னும் சப்தம் இந்த விசாரத்தின் நடுவில் இருப்பதால் இந்த ப்ரகரணத்திற்கே அர்த்தம் எழுத வேண்டியது அவச்யமாக இருக்கின்றது.

‘மஹதே’ ‘தைவதாய’ என்னும் இரண்டு சப்தங்களுக்குள் ‘மஹதே’ என்னும் சப்தமானது வ்யாகரண சாஸ்த்திரத்தில்

பூஜார்த்தகமாகப் படிக்கப்பட்ட 'மஹ்' என்னும் தாதுவின் மேல் 'அதி' என்னும் ப்த்யயத்தோடு 'உணாதி' இரண்டாவது பாதத்தி லிருக்கும் 'வர்த்தரமானே' இத்யாதியான ஸூத்ரத்தினல் 'மஹத்' என்று நிபாதம் செய்யப்பட்டிருப்பதால் இந்தச் சப்தம் பூஜிக்கப் படுகிறவனைச் சொல்லுகின்றது. இங்கு பூஜிக்கும் விஷயத்தில் தேசம் காலம் வ்யக்தி முதலான உபாதிகள் சொல்லப்படாததால் அஸங்கோச ந்யாயத்தினல் 'எவ்விடத்திலும் எல்லாராலும் பூஜிக் கப்படுகிறவன்' என்னும் அர்த்தம் ஏற்படுகின்றது. அப்படிப் பூஜிக் கப்படுகிறவன் யார் என்பதை

"ஸப்ரஹ்மகா: ஸஸ்ருத்ராஶ்ச ஸேந்த்ரா தேவா மஹர்ஷய:।
அர்சயந்தி ஸுரஶ்ரேஷ்டம் தேவம் நாராயணம் ஹரிம்॥"

என்னும் பாரத வாக்யமானது நாராயணன் தான் என்று விளக்கு கின்றது. அப்படியே 'தைவத' என்னும் சப்தமும் தாது பாடத் தில் க்ரீடார்த்தகமாகப் படிக்கப்பட்டிருக்கிற 'திவ்' என்னும் தாதுவின் பேரில் 'கஞ்' முதலிய ப்ரத்யயம் வந்தால் 'தேவ' என் ருகி, அதன் மேல் 'தேவாத்தல்' என்னும் ஸூத்ரத்தால் 'தேவதா' என்ருகி, இந்தத் 'தேவதா' என்னும் சப்தமானது ப்ரஜ்ஞாதிகணத் தில் படிக்கப் பட்டிருப்பதால் 'தைவத' என்னும் நிஷ்பத்தியை அடைகின்றது. இந்தச் சப்தம் க்ரீடையை உடையவனைச் சொன்ன போதிலும், முன் போலவே அஸங்கோச ந்யாயத்தினல் எவ்விடத்தி லும் எக்காலத்திலும் ஸர்வவிதங்களான க்ரீடாதிகளை உடைய வனைச் சொல்லுகின்றது. அப்படிப்பட்ட க்ரீடை முதலியவைகளை உடையவன் நாராயணன் என்பதை

"ஹரே விஹரஸி க்ரீடாகந்துகைரிவ ஜந்துபி:"

என்பது முதலான ப்ரமாணங்கள் சொல்லுகின்றன. ஆக இப்படி இந்த இரண்டு சப்தங்களும் யோக சக்தியினல் நாராயணனைச் சொல்லுகின்றன வென்பது ஸ்ரீதேசிகனுடைய திருவுள்ளம்.

இங்கு 'இவ்விரண்டு சப்தங்களும் சேர்த்து ரூடி சக்தியினல் ருத்ரனைச் சொல்லக்கூடாதா?' என்னும் சங்கை செய்யப் பட்டிருக் கின்றது. ஒரு சப்தத்திற்கு ஒரு அர்த்தத்தில் ரூடி சக்தியும் மற் ருெரு அர்த்தத்தில் யோக சக்தியும் ஸம்பாவிதமானல், அங்கு யோக சக்தியை விட்டு ரூடி சக்தியையே அங்கீகரிக்க வேண்டுமென்பது சாஸ்த்ரங்களின் தீர்மானம். இந்தத் தீர்மானப்படி 'மஹாதேவ' என்னும் சப்தத்திற்கு ருத்ரனிடத்தில் ரூடி சக்தி இருப்பதாகக் கோசாதிகளில் ப்ரஸித்தமாக இருப்பதால், கீழில் சொல்லியபடி

‘தேவ’ என்னும் சப்தமே ‘தைவத’ என்று மாறியிருப்பதால், ‘ஏக தேச விக்ருத மநந்யவத்’ என்னும் ந்யாயமானது ‘தைவத’ சப்தமும் வேறல்லவென்று சொல்வதால், இந்த ‘மஹாதே தைவதாய’ என்னும் இரண்டு சப்தங்களும் சேர்ந்து, ‘மஹா தேவ’ என்னும் சப்தம் ருத்ரனிடத்தில் ரூடமாக இருப்பது போல, இவைகளும் ருத்ரனிடத்தில் ரூடமாக ஆகட்டும் என்பது தான் சங்கித்தவரின் அபிப்ராயம்.

இந்தச் சங்குக்கு,

‘‘𑌶𑍇𑌷𑌃 𑌸𑌮𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯𑍈𑌵 𑌤𑌥𑌾 𑌰𑍂𑌢𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍’’ .

என்று ஸமாதாநம் சொல்லி இருக்கிறார். அதாவது:—‘நடுவில் விபக்தி இல்லாத ‘மஹாதேவ’ என்னும் சப்தம்தான் ருத்ரனிடத்தில் ரூடி சக்தி உள்ளது; ‘மஹாதே தைவதாய’ என்னும் விபக்திகளை உடைய இவ்விரண்டு சப்தங்களுக்கு ருத்ரனிடத்தில் ரூடி சக்தி கிடையாது’ என்று அர்த்தம். ‘ஸமஸ்த’ என்னும் சப்தத்திற்கு உலகத்தில் ‘ஸமாஸம் என்னும் பெயரை உடையது’ என்னும் அர்த்தம் ப்ரஸித்தமாக இருந்தாலும், இங்கிருக்கிற ‘ஸமஸ்த’ என்னும் சப்தத்திற்கு ‘விபக்திகள் இராத’ என்பதே அர்த்தம். ஸமாஸ ஸம்ஜ்ஞை வந்த சப்தங்களுடைய விபக்திகளுக்கு ப்ராயேண லோபம் வந்திருக்கிறபடியினால் அப்படி ப்ரயோகிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. ஆகவே நடுவில் விபக்தியுள்ள ‘மஹாதே தைவதாய’ என்னும் சப்தங்களுக்கு ருத்ரனிடத்தில் ரூடி சக்தி கிடையாது என்று முடிந்தது.

இதற்கு மேல், ‘விபக்திகளுடன் கூடின அஹயெ புத்ந்யாய’ விச்வேப்யோ தேவேப்ய:’ என்னும் சில சப்தங்கள் விபக்திகளுடன் கூடி இருந்தும் சில தேவதைகளுக்கு நாமதேயங்களாக இருக்கக் காண்கிறபடியினாலும், மற்றும் ஸஹஸ்ர நாமத்தில் ‘ஸ்திரவ்யய:’ ‘மங்களம் பரம்’ என்று விபக்திகளை உடைய இரண்டு சப்தங்கள் சேர்ந்து ஒரே திருநாமமாக ஷி பாஷ்யங்களில் சொல்லப் பட்டிருப்பதாலும், இந்த ‘மஹாதே தைவதாய’ என்னும் இரண்டு சப்தங்களும் சேர்ந்து ஏன் ருத்ரனுக்கு நாமதேயமாகக் கூடாது? என்று சங்கையை நினைக்கிறார்..

புத்தங்கோட்டகம். வித்வாந். ஸ்ரீநிவாஸாசார்யர்,

(தொடரும்)

ஸ்ரீ:.

ஸ்வதர்மம்

[மஹாமஹோபாத்யாய. தட்டை. ஸ்ரீநிவாஸாசார்யர்.]

இவ்வுலகில் இயற்கையாகவே அறிவிலிகளாக இருக்கிற மனிதர்களை உஜ்ஜீவிப்பிப்பதற்காகவே ப்ரவ்ருத்தித் திருக்கிற வேதங்களாலும் தர்ம சாஸ்த்ரங்களாலும் இதிஹாஸங்களாலும் ஸாத்விக புராணங்களாலும் சிஷ்டாசாரங்களாலும்| எதெது எவரெவர்களுக்கு உரியதென்று ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கிறதோ அதனை| அவரவர்கள் தவறாமல் அநுஷ்டிப்பதே அவரவர்களுக்கு ஸ்வதர்மமாகும். (𑌸𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌃 = 𑌸𑍍𑌵𑌧𑌰𑍍𑌮𑌃) ஸ்வதர்மம் என்பதற்குத் தன்னுடைய கடமை என்பது பொருள். எல்லோராலும் எக்காலத்திலும் எவ்விடத்திலும் விரும்பப்படுகிற ஸுகமும் துக்கநிவ்ருத்தியும் ஸ்வதர்மாநுஷ்டாநத்தினாலேயே ஸித்திக்கின்றது. மனிதனுக்கு உலகத்தில் புகழ்ச்சியும் கௌரவமும் நல்லொழுக்கமும் ஜ்ஞாநமும் சாந்தியும் ஸதாசாரமும் அபிவ்ருத்தியும் உத்ஸாஹமும் ஆரோக்யமும் நீண்ட ஆயுளும் இவையெல்லாம் ஏற்படுவதற்கு, இந்த ஸ்வதர்மாநுஷ்டாநமொன்றே காரணமாக இருக்கின்றது. மனிதன் ஸ்வதர்மத்தை அநுஷ்டிப்பதனால் இம்மையில் மாத்ரமன்றி மறுமையிலும் சாச்வதமான சுகத்தைப் பெறுகின்றான். மகாபாரதத்திலுள்ள ஒரு ச்லோகத்தினால் பின்வருமான ஒரு பொருள் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. அதாவது:—"மனிதனுக்கு இங்கு உண்டு, அங்கு இல்லை; அங்கு உண்டு இங்கு இல்லை ; இங்கும் உண்டு, அங்கும் உண்டு ; இங்கும் இல்லை 'அங்கும் இல்லை" என்பது தான். இதன் கருத்து என்னவென்றால்:—'ஸ்வதர்மத்தை முற்றிலும் விட்டுவிட்டுச் செல்வச் செருக்கால் இறுமாந்திருப்பவனுக்கு இவ்வுலகத்தில் ஸௌக்யமுண்டு; பரலோகத்தில் ஸுகமில்லை. பரம தரித்ரனாக இருந்துகொண்டு ஸ்வதர்மத்தை நன்கு அநுஷ்டிப்பவனுக்கு இவ்வுலகில் ஸுகமில்லை; பரலோகத்தில் ஸுகம் உண்டு. ஸ்வதர்மத்தையும் பற்றுதலுடன் அநுஷ்டித்துக்கொண்டு தநிகனாகவும் இருப்பவனுக்கு இம்மையிலும் மறுமையிலும் ஸுகமுண்டு. ஸ்வதர்மத்திலும் பற்றுதலிராமல் வ்ராத்யனாகவும் ஸம்பத் தில்லாதவனாகவும் இருப்பவனுக்கு இந்த உலகத்திலும் ஸுகமில்லை,பரலோகத்திலும்ஸுகமில்லை' என்பதுதான். ஆகையால்,ஸுகாநுபவத்திற்கும்துக்கநிவ்ருத்திக்கும்

ஸ்வதர்மாநுஷ்டாநம் முக்ய ஸாதநமாகச் சாஸ்த்ரங்களால் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. தனக்கு உரியதான வேஷம் பாஷை செய்கை முதலிய எல்லாவற்றையும் ஸ்வதர்மம் என்று சொல்லலாம். ஒவ்வொருவனும் தன் வயதுக்கும் செய்கைக்கும் பொருளுக்கும் படிப்புக்கும் குலத்துக்கும் தக்கபடி வேஷம் வசநம் வ்ருத்தி இவைகள் ஒத்திருக்கும்படி நடந்து கொள்ளவேண்டும். அவ்வாறு நடப்பது தான் அவனுக்குமேன்மை பயக்கும். அப்படிக்கின்றி பசுக்கள் போல் ஒருவித வரம்பிலும் கட்டுப்படாமல் நினைத்த வண்ணம் வேஷத்தையும் பாஷையையும் ஆசாரத்தையும் மாற்றிக்கொள்வது அவனுடைய அறிவீனத்தை எடுத்துக் காட்டுகின்றது. ஸ்வதர்மத்தைக் கைப்பற்றுவதற்கோ அதைக் கைவிடுவதற்கோ நவீந நாகரிகம் வாய்ந்த சில லௌகிக மேதாவிகள் சிற்சில யுக்த்யாபாஸங்களைத் தம் மனம் போனபடி பிதற்றுகின்றனர். அறிவுடையோர் அந்தப் போலி யுக்திகளை ஏற்றுக்கொள்ளார். ஸ்வதர்மத்தை விலக்குவதற்கும் அந்யதர்மத்தைக் கையாடுவதற்கும் காரணம், அவிவேகத்தோடு குடியிருந்து வரும் அஸத் ஸங்கமே. இதுவே எல்லா அநர்த்தங்களுக்கும் மூல காரணம் என்று மஹான்கள் கூறுகின்றனர்.

"𑌸𑌙𑍍𑌗𑌾𑌤𑍍 𑌸𑌞𑍍𑌜𑌾𑌯𑌤𑍇 𑌕𑌾𑌮𑌃 𑌕𑌾𑌮𑌾𑌤𑍍 𑌕𑍍𑌰𑍋𑌧𑍋𑌽𑌭𑌿𑌜𑌾𑌯𑌤𑍇।
𑌕𑍍𑌰𑍋𑌧𑌾𑌦𑍍𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌸𑌮𑍍𑌮𑍋𑌹𑌃 𑌸𑌮𑍍𑌮𑍋𑌹𑌾𑌤𑍍 𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌿𑌵𑌿𑌭𑍍𑌰𑌮𑌃 ।
𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌿𑌭𑍍𑌰𑌂𑌶𑌾𑌦𑍍𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌨𑌾𑌶𑍋 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌨𑌾𑌶𑌾𑌤𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌣𑌶𑍍𑌯𑌤𑌿॥"

என்று வழங்கப்படுகிற பகவத் வசநம் இதில் ப்ரமாணம். இந்த ச்லோகத்திலுள்ள '𑌸𑌙𑍍𑌗𑌾𑌤𑍍' என்கிற பதம் அஸத் ஸங்கத்தைக் குறிக்கின்றது. இயற்கையாகவே ஒருவனுக்குச் சிறந்த அநேக குணங்களிருந்த போதிலும் கெட்ட மனிதர்களுடைய சேர்க்கை ஏற்படுமானால் அந்த நற்குணங்கள் அனைத்தும் விஷ பிந்து வீழ்ந்த க்ஷீரகடாஹம் போல் கெட்டுப்போய்விடும். இவ்வண்ணமாக எல்லா அநர்த்தங்களுக்கும் காரணமாக இருக்கிற அஸத் ஸங்கத்தைப் போரப் பரிஹரிப்பதற்காகவே நற்குணமுள்ள பெற்றோர்கள் தமது பிள்ளைகளுக்கு இளமைப் பருவத்திலேயே நல்லாசிரியர்களுடைய சேர்க்கையையும் நற்படிப்பையும் நற்குணங்களையும் நன்னடத்தையையும் ஏற்படுத்தி, அஸத் ஸங்கத்தால் அணுகக்கூடிய துர்வாஸனையை வேரோடு களைந்து விடுகிறார்கள். அது நீங்கினால் மனிதனுக்கு ஸ்வமதம் ஸ்வகுலம் ஸ்வதர்மம் ஸ்வாசாரம் இவைகளில் தானாகவே பற்றுதலுண்டாகின்றது; அவன் புருஷார்த்தங்கள் அனைத்தையும் அடையத் தகுதியுள்ளவனாகவுமாகிறான். மலைபோன்ற விபத்துக்கள் வந்தபோதி

னும், ஸ்வதர்மத்தில் அசைவற்று நிற்பவன் அந்த விபத்துக்களைக் கடந்து ஸுகத்தைப் பெறுவான். இந்த விஷயத்தில் பாகவதோத்தமனான ப்ரஹ்லாதன் ஸாக்ஷி. ஸ்வதர்மத்தை ச்ரத்தையோடு அநுஷ்டிப்பவனுக்கு ஆரோக்யம் ஸுகம் ஸந்துஷ்டி தைவபக்தி தர்மமார்க்கத்தில் அபிருசி ஜீவகாருண்யம் பொறுமை தைர்யம் தூய்மை ஔதார்யம் ஜ்ஞாநம் இவை முதலிய அளவற்ற நற்குணங்கள் வளர்கின்றன. ஸ்ரீபாகவதத்தில் ஸ்ரீகண்ணபிரான் தன்னிடம் ருக்மிணீ தேவியினால் அனுப்பப்பட்டுத் தூது வந்த ப்ராஹ்மணனை நோக்கிக் குசல ப்ரச்ந வ்யாஜத்தால் ஸ்வதர்மாநுஷ்டாநத்தா லுண்டாகிற பயன்களை வெளியிட்டிருக்கிறார். அந்த ச்லோகங்களாவன:—

"𑌕𑌚𑍍𑌚𑌿𑌦𑍍 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑌵𑌰𑌶𑍍𑌰𑍇𑌷𑍍𑌠 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌵𑍃𑌦𑍍𑌧𑌸𑌮𑍍𑌮𑌤𑌃 ॥
𑌵𑌰𑍍𑌤𑍍𑌤𑌤𑍇 𑌨𑌾𑌤𑌿𑌕𑍃𑌚𑍍𑌛𑍍𑌰𑍇𑌣 𑌸𑌨𑍍𑌤𑍁𑌷𑍍𑌟𑌮𑌨𑌸𑌸𑍍𑌸𑌦𑌾 ।
𑌸𑌨𑍍𑌤𑍁𑌷𑍍𑌟𑍋 𑌯𑌰𑍍𑌹𑌿 𑌵𑌰𑍍𑌤𑍍𑌤𑍇𑌤 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑍋 𑌯𑍇𑌨 𑌕𑍇𑌨𑌚𑌿𑌤𑍍
𑌅𑌹𑍀𑌯𑌮𑌾𑌨𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌦𑍍𑌧𑌰𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍 𑌸𑌹𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯𑌾𑌖𑌿𑌲𑌕𑌾𑌮𑌧𑍁𑌕𑍍 ।
𑌅𑌸𑌨𑍍𑌤𑍁𑌷𑍍𑌟𑍋𑌽𑌸𑌕𑍃𑌲𑍍𑌲𑍋𑌕𑌾𑌨𑌾𑌪𑍍𑌨𑍋𑌤𑍍𑌯𑌪𑌿
𑌸𑍁𑌰𑍇𑌶𑍍𑌵𑌰𑌃 ।
𑌵𑌿𑌪𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍 𑌸𑍍𑌵𑌲𑌾𑌭𑌸𑌨𑍍𑌤𑍁𑌷𑍍𑌟𑌾𑌨𑍍 𑌸𑌾𑌧𑍂𑌨𑍍 𑌭𑍂𑌤
𑌸𑍁𑌹𑍃𑌤𑍍𑌤𑌮𑌾𑌨𑍍 ।
𑌨𑌿𑌰𑌹𑌙𑍍𑌕𑌾𑌰𑌿𑌣𑌶𑍍𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑌾𑌨𑍍 𑌨𑌮𑌸𑍍𑌯𑍇 𑌶𑌿𑌰𑌸𑌾𑌸𑌕𑍃𑌤𑍍 ॥"

மற்றவர்களைப்பற்றி நாம் இப்பொழுது வ்யவஹரிக்க வரவில்லை; அது ஆவச்யகமுமன்று. ப்ராஹ்மணர்களுக்கு இப்பொழுது நேர்ந்திருக்கிற விபத்தை நோக்கியே துக்கஸாகரத்தில் அழுந்தி இவ்விஷயத்தை எழுதலானேன். யாகம் செய்தல் செய்வித்தல், வேத மோதுதல் ஓதுவித்தல், பொருளை ஈதல் ஈட்டல், இந்த ஆறும் ஸாமாந்ய தர்மங்கள். விசேஷித்து ஸ்நாநத்தை முன்னிட்ட ஸந்த்யா ஜபம் ஹோமம் தேவபூஜை அதிதிபூஜை வைச்வதேவம் ஆகிய இந்த ஆறு கர்மாக்களும் நாள் தோறும் அவசியம் ப்ராஹ்மணர்களால் அநுஷ்டிக்கப்படவேண்டியவைகள். இவைகள் முற்றிலும் லோபித்து விட்டன. ஆயிரம் ப்ராஹ்மணர்களுக்குள் யாரோ ஒருவர் அநுஷ்டிப்பரோ இல்லையோ என்கிற ஸந்தேகம் நேர்ந்துவிட்டது."

(தொடரும்.)

இந்தியா சட்டசபைக்கு ஒரு மனு

இப்போது இந்திய சட்ட சபையில் "ஆலயப் பிரவேச மசோதா' ஆலோசனையில் இருந்துவருகிறது. அது விஷயமாக அடியிற் கையொப்ப மிட்ட நாங்கள் வணக்கமாய்த் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறதாவது :—

1. ஷை மசோதா மதத்தைப் பாதிக்கிறது. ஆகையால், அது சட்ட சபையின் வரம்புக்கு வெளிப்பட்டது.

2. மேன்மை தங்கிய விக்டோரியா மகா ராணியார் செய்துகொடுத்த மத ரக்ஷணப் பிரதிஜ்ஞைக்கும், மதாசாரங்களில் பிரவேசிப்பதில்லையென்ற பார்லிமெண்ட் சட்டங்களுக்கும், இதுவரையில் பிரிட்டிஷ் சர்க்கார் அனுஷ்டித்து வந்த நீதிமுறைக்கும் அது விரோதமாயிருக்கிறது.

3. ஷை மசோதா ஹிந்துமதத்தை மட்டும் குறிப்பிட்டுத் தாக்குகிறபடியால், எல்லா மதஸ்தர்களும் அடங்கிய சட்டசபையில் அதை விவாதிப்பது நியாயமல்ல.

4. நால்வகை ஜாதிக்குள்ளடங்கிய ஹிந்துக்களின் பிரயோஜனத்திற்காக மட்டும், அவர்கள் பரம்பரையாய் ஆராதிக்கும் ஆலயங்கள் ஆதிமுதற் கொண்டு ஏற்பட்டுப் பரிபாலிக்கப்பட்டு வருகின்றன.

5. அநாதிகாலமாய் ஷை ஆலயங்களில் அவர்ணிகள் பிரவேசித்தவர்களல்லர்; எப்போதாவது பிரவேசிக்கப் பாத்யம் கொண்டாடினவர்களு மல்லர்.

6. கோவில்களில் நுழைய வேண்டுமென்று அவர்ணிகள் ஆசைப்படவில்லை. அவர்கள் பூஜிக்கும் தேவதைகளும், கோவில்களும், பூஜை முறைகளும் தனியாய் இருக்கின்றன. ஷை மசோதா மூலமாய்ப் பரிஹரிக்கவேண்டிய நிஜமான குறை அவர்களுக் கொன்றுமில்லை.

7. ஷை மசோதாவின் முன்னுரையில் சொல்லப்பட்டிருக்கும் கிளர்ச்சியைச் சில ராஜீயவாதிகள் ராஜீய நோக்கங்களுடன் கிளப்பிவிட்டிருக்கிறார்களே யன்றி வேறல்ல.

8. ஷை மசோதா, ஹிந்து சமூக ஒழுங்குகளைக் கெடுப்பதும், ஹிந்து மதத்தை அவ்யவஸ்தைக் கொள்கைகளுக்கு உட்படுத்துவதுமாய் இருக்கிறது. நீதி, சட்டம், மதம், இவைகளின் ஆதாரங்களை அழிப்பதா யிருக்கிறது; ஆகையால் இது மிகவும் அனர்த்தகரமானது.

9. ஆகம சாஸ்திர விதிகளைக்கொண்டு கோவில்களின் நிர்மாணம் நித்திய பூஜை முதலானவைகள் நடக்கின்றன.

10. சாஸ்திரங்கள் கூறியிருக்கிறபடிக்கே விக்ரஹங்கள் ஆராதனத்துக்கு அர்ஹமாகின்றன வென்றும், தீண்டாதாரை விலக்கும் சாஸ்திர விதிகளை லௌகிக யுக்திகளைக்கொண்டு ஆக்ஷேபிக்கக் கூடாதென்றும், மனுதார்கள் நம்பு கிறார்கள்.

11. எங்களுடைய மத நம்பிக்கைகளையும் கொள்கைகளையும் ஷை மசோதா குலைக்கிறது.

12. இப்போது சட்டப்படிக்குள்ள பாத்தியங்களையும், நீண்ட காலமாயுள்ள மாமூல்களையும், ஷை மசோதா மாற்றுகிறதென்று அதன் பிரவர்த்தகர்களே ஒப்புக்கொள்கிறார்கள்.

13. ஷை மசோதா, சட்டத்தின் பலாத்காரத்தைக்கொண்டு, இந்து சமூஹத்தையும் மதத்தையும் தலைகீழாகப் புரட்டுவதா யிருக்கிறது. மத ஸம்பிரதாயங்களையும், ஜாதி வியவஸ்தைகளையும், அநாதி பரம்பரையாய் வந்த பழக்கங்களையும், அது முற்றிலும் நேர்முகமாய்த் தாக்குகிறது.

14. கோவில் தர்ம கர்த்தாக்கள் விசுவாஸ த்ரோஹமான காரியம் செய்வதற்கு ஷை மசோதா அனுமதிக்கிறது; அந்தந்த ஸ்தலங்களில் யாரோ சில வோட்டர்களைக் குறிப்பிட்டு, அவர்களின் மெஜாரிட்டி அபிப்பிராயத்தைக் கொண்டு அதர்மம் செய்வதற்கு ஆதாரம் கற்பிக்கிறது; வோட்டு எடுப்பதே தப்பாயிருக்கும்போது, கோவில்களிலும் விக்ரஹாராதனையிலும் நம்பிக்கையுள்ளவர்கள் தான் வோட் செய்யலாம் என்றுகூட அது சொல்லவில்லை.

15. மத நம்பிக்கைகளைப் பொருத்த விஷயத்தில், "எலெக்ஷன்" வைத்துத் தீர்ப்பு கண்டு பிடிக்கும்படி சொல்லுகிறது; இவ்விதம் "எலெக்ஷன்" நடத்துவது, எவ்வித நீதிக் கொள்கையையும் பொருத்ததாயில்லை; இதற்குச் சமானமாய் வேறிடங்களில் ஏதாவது உண்டென்று சொல்லவும் முடியாது.

16. கோவிலுக்குப் போகிறவர்கள், அந்தந்தக் கோவிலைச் சுற்றி வசிப்பவர்கள் மாத்திரம் தான் என்பதில்லை; காசி முதல் ராமேசுவரம் வரையில் எல்லா விடங்களிலிருந்தும் பிரஸித்தமான கோவில்களுக்குக் கோடிக்கணக்கான ஆஸ்திக ஹிந்துக்கள் யாத்திரை போகிறார்கள்.

17. இப்போது இந்தியா சட்டசபையிலுள்ள மெம்பர்கள், எலெக்ஷனான போது, இந்த மசோதா விஷயமாய் அதிகாரம் பெறவில்லை; மத ஸம்பந்தமான எந்த விஷயத்தையும் அவர்கள் தீர்ப்பு செய்வதற்கு அர்ஹமில்லை.

18. ஸ்ரீமான் காந்தியின் உபவாஸத்திற்குப் பிறகு, இந்த மசோதா தோன்றிற்று; அவருடைய தீவிர சாமர்த்திய முயற்சிகளால் இப்போது இது ஒரு பெரிய விஷயமாய் உலவுகிறது. இஷ்டப்பட்ட காரியத்தைப் பெரிதாய்ப் பிரசாரப்படுத்துவதற்கு ஸ்ரீமான் காந்திக்கும் அவருடைய ஸகாக்களுக்கும் அளவற்ற சௌகரியங்க ளிருக்கின்றன. அதன் காரணமாக, ஷை மசோதா நிஜ நிலைமையை மறைத்து, பொய்யான பிரக்கியாதியை அடைந்திருக்கிறது. மேல் யோசிக்காமல் அஸெம்பிளி ஸபை அதைத் தள்ளுவது உசிதம்.

19. ஷை மசோதா சட்டமாகும் பக்ஷத்தில் தேசத்தில் குழப்பங்களும், கலகங்களும் உண்டாகும். வகுப்புக்களுக்குள் குரோதங்களும் சண்டைகளும் விருத்தியாகி, யார் நன்மை யடைவார்களென்று எண்ணப்படுகிறதோ அந்த வகுப்பார்களுக்கே கெடுதலைத் தரும்.

ஆகையால், மனுதார்கள், ஷை மசோதாவைக் கனம் அஸெம்பிளி மெம்பர்கள் மேல் ஆலோசிக்காமல் விடவேண்டுமாய் வணக்கமாய்ப் பிரார்த்திக்கிறார்கள்.

[“ஆலய ப்ரவேச மசோதா” வைப்பற்றி, தென் இந்தியாவிலுள்ள வைதிக மத அபிமானிகளெல்லாரும் மேல் கண்டிருக்கிறபடி ஒரு மனு தயார் செய்து, இந்தியா சட்ட ஸபையாருக்கு அனுப்பி இருக்கிறார்கள். நமது ஸுஹ்ருத்துக்களெல்லாருக்கும் அந்த விஷயத்தைத் தெரிவிக்கும்படி, அந்த மனுதாரர்களுட் பலர் கேட்டுக் கொண்டபடியால், அந்த மனுவை இவ்விடத்தில் ப்ரசுரம் செய்திருக்கிறோம். ஸ்ரீ. வே. தீ. ஸம்பாதகர்.]

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌃

𑌶𑍍𑌰𑌿𑌯𑍈 𑌨𑌮𑌃

𑌯𑍋𑌽𑌨𑍍𑌤𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌿𑌶𑍍𑌯 𑌮𑌮 𑌵𑌾𑌚𑌮𑌿𑌮𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌸𑍁𑌪𑍍𑌤𑌾𑌂
𑌸𑌂𑌜𑍀𑌵𑌯𑌤𑍍𑌯𑌖𑌿𑌲𑌶𑌕𑍍𑌤𑌿𑌧𑌰𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌧𑌾𑌮𑍍𑌨𑌾 ।
𑌅𑌨𑍍𑌯𑌾𑌂𑌶𑍍𑌚 𑌹𑌸𑍍𑌤𑌚𑌰𑌣𑌶𑍍𑌰𑌵𑌣𑌤𑍍𑌵𑌗𑌾𑌦𑍀𑌨𑍍
𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌨𑍍𑌨𑌮𑍋 𑌭𑌗𑌵𑌤𑍇 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌾𑌯 𑌤𑍁𑌭𑍍𑌯𑌮𑍍 ॥

ஸம்பாதகரின் குறிப்புகள்

ஸ்ரீ வேதாந்த தீபிகையும், ஸ்ரீ வைதிக மத தீபிகையும்.

ஸ்ரீ வேதாந்த தீபிகையின் அதிகாரிகளும் ஸ்ரீ வைதிக மத தீபிகையின் அதிகாரிகளும் ஒன்றுசேர்ந்து, நிகழும் மார்கழி மீ முதல் இரண்டு பத்ரிகைகளுக்குப் பதிலாக ஒரே பத்ரிகையை நடத்துவதாகத் தீர்மானித்திருக்கிறார்கள். இந்தப் புதிய பத்ரிகை, ஸ்ரீ வேதாந்த தீபிகை என்னும் பழைய பெயருடன் அதன் தொடர்ச்சியாகவே ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபையின் சார்பில் ப்ரசுரிக்கப்பட்டு வரும். இப்

பொழுது ஸ்ரீ வைதிக மத தீபிகைக்குச் சந்தாவைச் செலுத்தி இருக்கும் சந்தாதாரர்களெல்லாரும் இந்தப் புதிய வேதாந்த தீபிகையின் சந்தாதாரர்களாக ஏற்றுக்கொள்ளப்படுவார்கள்., இவ் வர்ஷத்திய பாக்கி ஸஞ்சிகைகள் அவர்கட்கு வேறு சந்தாவின்றிக்கே அனுப்பப்படும். ஸ்ரீ வைதிகமத தீபிகையின் ஸம்பாதகரே இதற்கும் ஸம்பாதகராக நியமிக்கப்பட்டிருப்பதுடன், இதை நடத்தும் மற்றைப்பாரம் முழுவதும் வஹிக்கும்படிக்கும் நியமிக்கப்பட்டிருக்கிறார். இந்தச் செய்தியை நாம் நமது ஸௌஹ்ருத்துக்களுக்கு ஸந்தோஷத்துடன் விஜ்ஞாபநம் செய்துகொள்ளுகிறோம்.

இந்த ஸந்தர்ப்பத்தில் நாம், ஸ்ரீ வைதிக மத தீபிகையை ஆரம்பித்து சென்ற ஐந்து மாஸ காலமாக நடைபெறும்படி உபகரித்த சைதாப்பேட்டை ஸ்ரீ ஸத் வித்யா ஸபையின் அங்கத்தினருக்கு நமது க்ருதஜ்ஞதையை ஆவிஷ்கரிக்கவேண்டியது அவச்யம். ஸ்ரீ வேதாந்த தீபிகை நின்றுவிட்டதே என்று சோகித்தவர்களுள் அவர்களும் அடங்கினவர்கள். இப்பொழுது ஸ்ரீ வேதாந்த தீபிகை மறுபடியும் உஜ்ஜீவித்து ப்ரசரிக்க ஆரம்பித்திருப்பதில் அவர்களுக்கு மிக்க ஸந்தோஷமே. அநந்ய ப்ரயோஜநமாக அவர்கள் இம்மாதிரி செய்த உபகாரம் ஒருகாலும் மறக்கத் தகுந்ததன்று.

மற்றுமொரு விஜ்ஞாபநம். பங்களூரில் இருக்கும் ஸ்ரீ. உப. தேவநாதாசார்யர் எம். எ. என்னும் நமது ஆஸ்திக ஸௌஹ்ருத்துக்களுள் ஒருவர், 'கோழியாலம் சப்தம் வங்கீபுரம். ஸ்ரீ. உப. ஸ்ரீநிவாஸாசார்ய ஸ்வாமியால் செய்யப்பட்ட 'திவ்யஸூரி சரிதம்' என்னும் பெயருடைய ப்ரபந்தமொன்றை நமது தீபிகையில் வெளிவரும்படி உதவியிருக்கிறார். அதை ஸஞ்சிகை ஒன்றுக்கு எட்டுப் பக்கங்கள் வீதம் நாம் ப்ரசுரித்து வருகிறோம்; அது செய்யுள் ரூபமாக இருந்தாலும், நமது ஸௌஹ்ருத்துக்களுள் அநேகருக்கு அது ரஞ்ஜகமாக இருக்கும் என்பதே நமது நம்பிக்கை. நிற்க, மஹான்களுடைய சரித்ரத்தை ப்ரகாசிப்பதான ஸம்பந்தத்தின் லாபமே தீபிகைக்கு மிக ச்ரேயஸ்கரமன்றோ?

ஸ௩த்ரும் ரந்த்வஸஉாவெஶாத்வஉ ஸ்த்வஉவஸம்ஶயாஃ ।

தஉஹெஷெந ஶரஹெூத த்ரணஉவஜூஉஜணாஃ ॥

—

ஸ்ரீ:

திவ்விய சூரி சரிதம்

கடவுள் வணக்கம்

உலக முய்யவு யர்ந்தருண் மீனென
விலகி யன்றவு ணன்றனை யீர்ந்துபின்
குலவு மாமறை கொண்டயற் கோதிய
மலரு மாமுகன் றாண்மலர் மன்னுவாம். 1

ஆய வேந்தன கங்கலந் தாய்ச்சிய
ராய மாமயில் வெள்ளமன் றூடிய
பேயு மாமுகி லென்னப் பிறங்கிய
மாய வன்பத மாமலர் நாடுவாம். 2

பேதை வையக முய்ந்து பிழைத்திடக்
கீதை யென்றுதன் கீர்த்தி தனஞ்சயன்
காதி லோதிய பாற்கடற் கன்னியி
னாத னாண்மலர்ச் சேவடி நண்ணுவாம். 3

வரலாறு

வேறு

என்னுயிர்தந் தளித்ததிரு வரங்கராமா
னுசமுனியின் றிருவடியா னிழைத்தநூலைத்
தன்னரிய செவிசேர்த்தித் தகையவாக்கு
மெமதருளா லுனக்கியைந்த தாலேயெங்கும்
பன்னரிய வுடையவரே முதலாயுள்ள
வாரியரைப் பாடுகநீ பரிவாயென்று
சொன்னதிரு வருண்மறந்தே மானிடத்தைச்
சொல்லியவென் னாத்துலங்கத் துவக்கினேனே. 4

அவையடக்கம்

வேறு

பணிபதிக்கும் பகரரிய பகடார்ந்த வாரியர்சீர்
துணிவுகொடு யான்புகலத் துவக்கியதுஞ் சிறுபுழையார்
கணிலரிய வூசியதின் கண்ணகன்ற வானமெலா
மணிலிருந்து நோக்குதற்குப் புக்கதனை மானுமரோ. 5

பெரும்புலவர் பேசலுறு மாழ்வார்க ளாரியர்க
ளிரும்புகழை யானிசைக்க வீங்குமனந் துணிந்தேன்
கரும்பெரிய கரடமலை சென்றடைந்த கால்வழியில்
விரும்பியடை சிறுநரியின்வினையுணர்ந்து நாண்டுறந்தே. 6

நல்லா சுரந்திடுந்தீம் பாலே நனிநிறைந்த
செல்லாச் சிறுகலமுஞ் செப்ப முறுவதென
வெல்லார் குரவ ரிரும்பரிசு பாடியதாற்
கல்லாத வென்கவியுங் கனம்பெருகக் காண்குவரே. 7

நூல்

க-வது சருக்கம்

வைகுந்தச் சிறப்பு

திருத்தகு மெவர்க்கு முற்றுந் தேர்ந்தென்றுந் தெரிதற் கெட்டா
துருத்தகு மமர ரெல்லா முணர்ந்துணர்ந் திறைஞ்சற் பாற்றாய்ப்
பெருத்தவைம் பூதமாதி யவைகளிற் பிணைந்த வேழாய்
விரித்தவா வரணத் திற்கும் பகுதிக்கும் வெளியாய் நின்றே. 1

மறையினுற் பரமா காச மதுவென வழங்கற் பாற்றாய்க்
கறைமிடற் றவனுல் வேத னுதியர் கருத்து நாவு
மறைதர நினைத்தற் காகாத் தன்னுழை யடைந்தோர் மீளக்
குறைதரும் பிறிது லோக மிழிந்திடாக் குணத்த தாகி. 2

முகுந்தனென் றரிய நாம முராரியு மிதனு னேற்கத்
தகுந்தகு மெனவெல் லோரும் புகழுறுந் தன்மைத் தாகிச்
சுகந்தனக் குறையு ளாகிச் சோதியின் வடிவா யந்த
முகுந்தனுக் கியைந்த முக்கால் விபூதியாய் முதன்மை யாகி. 3

இன்னமு மெவர்க்கு மென்று மியம்பொனு மகிமைத் தாகிப்
பன்னரும் பகிரண் டத்துப் பரம்பத மெனலா யோங்கும்
பொன்னெடு வுலக மொன்று வைகுந்த மெனும்பேர் பூண்டு
மின்னிடு மதன்கண் பாயுந் தரங்கிணி மிகுந்த தொன்றே. 4

அதுகொடும் பவமென் காட்டுத் தீயினு லழுங்கு வோர்க்குச்
சுதையெனக் குளிர்ந்து வெப்ப மாற்றிடுஞ் சுருதி நாதன்
பதுமநா பன்ற னம்பொற் கருணையே யுருகிப் பாயு
மிதுவென வெவரு மேத்தி யிசைந்திடற் கியைந்த தம்மா. 5

தன்னிடை முழுகு வோர்க டந்துக ளொழிப்ப தாலே
பன்னுவ ரதற்கு நாமம் விரசையென் றெவரும் பாங்காய்
மின்னிய தரள முண்டு மிதந்திடு மரச வன்னங்
கன்னலின் சுவையு முண்டு சத்துவங் கலந்த தாங்கே. 6

அன்றியும் படியு முத்தர்க் காம்பவத் துவக்கில் வந்து
கன்றிய வுடலைக் காதி யைந்துப நிடத ரூபந்
துன்றிய வளிக்கும் பின்னுஞ் சுழியெனு மெழிலா ருந்தி
யொன்றியின் கோக மாகுந் துணைமுலை யுடைத்தாய் மன்னே. 7

மிருணுளத் தாரந் தாங்கி மிழற்றுவண் டலர்த்துஞ் செய்ய
திருநாடுங் கமலம் பூவாந் திருவிழி யவையுங் கொண்டு
பெருமாளை யடையப் போந்த பிறப்பறு மவர்க்கு நல்கு
முருகாரும் பெரிய முத்தித் திருவெனக் குலவு மாதோ. 8

அத்தலை யிலகுஞ் சோலை யதனிடை யரிய ஞான
நித்திய சூரி வர்க்க நிழன்மலர்க் கனிக டம்மாற்
பத்தியாய்த் தழைத்து மோங்கும் பாதப மவையாய்ப் போந்த
முத்தருக் குதவா நிற்கு முராரியின் கருணையாலே. 9

கனககல் லார நாறுந் தாமரை முதல காணற்
கினியவாய் மலர்ந்து வண்டு பாண்செய வினையொன் றின்றி
மணியெனு மதுர நீருந் ததும்பவை ரம்ம தீய
மெனவொரு பெயரு தாங்கிந் யிலகுமோர் தடமு மாங்கே. 10

அத்திருப் பொய்கை யோரத் தலர்ந்துமீ துயர்ந்து தோன்றும்
வித்தகத் தொடுநீள் போதி விருக்கத்தண் ணிழற்க ணென்றுஞ்
சித்திரத் தெழுதும் பாவை திகைத்திடத் துலங்கு மோரார்
முத்தணி முறுவ லாரைஞ் ஞூற்றுவர் முதத்தின் வாழ்வார். 11

அவரன வரத மாங்கே யடைதரும் பெரியோர் தம்மைத்
திவளொளி மணிப்பூண் வெண்பட் டாடைதே மாலை தேர்ந்து
நுவலருஞ் சுண்ண மாதி விழுப்பொரு ளவற்றி னேன்மை
யிவருற மகிழ்ந்து பேணி யலங்கரித் திடுவர் மாதோ. 12

குரவர்தங் கருணை யாலே கோதுறுந் துவக்கு நீத்தே
இரவியே முதல வானோ ரிடையிடை வழுத்த வேறும்
புரையறு மவர்க ளங்க மானவ கரமாம் பூவை
விரவலுந் திவிய மங்க ளத்துரு விழைந்து சேர்வார். 13

ஆங்கிரும் பொழில்க ளூடே யருங்கிளி குயில்க ளாகி
யோங்கிய சூரி சங்க மிவ்வுல குயர்ந்தோர்க் கல்லால்
தாங்கரித் தயலோர் தம்மை யென்றுதண் ணமிழ்தே யென்னத்
தீங்கரும் பியைய நாளுந் தெளிவுற விசைக்கு மாதோ. 14

கடிபொழி லிடையி லெங்குங் காந்தார மளிகள் பாடு
மடைவுட னெழுங் கொழுங்கி னமர்ந்தமா கந்தந் தம்மின்

மிடைதரு மினிய சாரி கைக்குல மிழற்றுங் கீத
மடைதரும் புதிய முத்தர்க் கருஞ்செவி விருந்தா மன்றே. 15

சோதியி னுருவா யந்தத் தொல்லுல கிடையிற் றோன்று
மாதியா நகர மொன்ற யோத்தியென் றருத்தத் தாலே
யோதுவ ரதனை மேலோ ரதன்பரி சுரைத்தற் கெம்மாற்
போதுமோ வெனினுந் தன்னம் புகலுதும் விழைவின் மன்னோ. 16

பத்திக்கும் பிர பத்திக்கு முயர்ந்தவர் பலனா மன்றிப்
புத்திக்கும் தெளிவ தாகும் பொருவிலா னந்தந் தேங்கு
முத்திக்கேத் திரமா மென்று முழங்குறு மினிய கீத
மெத்திக்குந் தனக்குள் ளாக்கி யெழிற் கெலா முறையு ளாமால். 17

பன்மணி யவற்றி னாகிப் பளபளென் றிலகிப் பாங்காய்
மன்னுமா வரண மீரைஞ் ஞூற்றினால் விளக்கப் பெற்ற
வுன்னவு மரிய செம்மை யுற்றிடு முத்தி கோடி
தன்னையங் கடையச் சூழ்ந்த தன்மையை நிகர்க்கு மாதோ. 18

செம்பொனி னொளி ரனேக கோபுர முடியிற் சேர்ந்தே
யும்பரி னடித்துக் கொள்ளுந் துகிற்கொடித் தொகையா மோங்குந்
தம்பெருங் கரங்க டம்மா லழிவுறுந் தன்மைத் தாய
வெம்பும்வே றுலகை யெல்லாம் வெறுத்திழித் தசிக்கு மன்றே. 19

ஒன்பது மணிக ளார்ந்த தோரண முயர்ந்து மின்னும்
மன்பெரு வியப்பு நோக்கி லிந்திர தனுவே மானும்
மின்பசு மரகதத் தின் மேவிடு மவைக ளெல்லா
மின்புறு மெமுனை வானி லெழுந்துலாய்ந் திடுவ போலும். 20

கடைகாணற் கரிய காந்திப் பளிங்கினா லமைந்த வீதி
தொடையாடும் பவனகோடி மணியொளி துலங்கத் தன்மேன்
முடியாரு மணிக ளோரா யிரங்களின் மொய்க்குஞ் சோதி
வடிவாரு மனந்தன் பாய லனந்தனை நிகர்க்கு மன்னே. 21

விண்ணிடை விளங்குஞ் சோதி முடியுடைக் கனக மாட
மெண்ணுதற் கரிய வாங்கே யெழிலுறு மெகினந் தூங்கு
மொண்ணறுங் கமல நீல மாதிக ளொருங்கு பூத்த
தெண்ணறு மமுத மாருந் திருக்குளம் பலவா மன்றே. 22

திருவமர்ந் திணையொன் றில்லா மணியொளிர்ந் தினிய தேனார்
மருவன மாலை யார்ந்து மதியென நிலவு காலுந்
தரளமா வடமுஞ் சேர்ந்த தன்மையா னுலகந் தாய
திருவடி யுடைய மாயன் றிகழுரம் புரையு மாதோ. 23

கஞ்சனைக் கடிந்த மாலுங் கமலமா மயிலு மாட
மஞ்சரி யுடைய காம வல்லியிற் பிணைந்த தெய்வத்
தஞ்சருந் தருக்கண்மீதே யடர்ந்துபன் மணி யொழுங்கி
னெஞ்சலி விழைத்த செய்குன் றெங்கணு முயர்ந்து தோன்றும். 24

இவ்வண மரிய செல்வு மேய்ந்தவந் நகரந் தன்னிற்
செவ்விய பவன மொன்று வைகுந்த மெனலாய்ச் செம்பொன்
கவ்விய மணியிற் செய்த தோரணங் கலந்தா னந்த
திவ்விய சுதையி னாலே தீற்றலுற் றொளிரு மன்னோ. 25

அங்கொளிர் தமனியக் குன் றனையவா யிரங்கா லோங்கும்
வெங்கதி ரனேக கோடி விண்ணிடை விளங்கு மாபோற்
செங்கதிர் மணிக ளார்ந்த சிகரங்கள் செறிந்த தாலே
மங்கள மணிமா மண்ட பம்மென வயங்கு மொன்றே. 26

அதனிடை விமல நாத னிருவிபூ திகளு மாரத்
ததைவுற வெழுதி யைந்து தருமலர் பரப்பி நானா
விதமணி தெளித்து மேலாந் தருமாதி சூரியாகு
மிதமுறு மிருநான் காய பாதமு மிபைந்து மற்றும். 27

ஆயிரந் தள மலர்ந்த வனசமொன் றழகின் மீதே
மேயிருங் கலையின் மிக்க திருவனந் தாழ்வான் மென்மை
யாயமின் போக மார்ந்தே யவன்பண மணியின் சோதி
பாயவே துலங்கு முற்று மோரரித் தவிசு பண்பின். 28

அந்தமா வரிசு மந்த வாதனத் தலரா ளோடுஞ்
செந்துவ ரிதழார் பூமி நீளையா ருடனுஞ் சேர்ந்தே
யெந்தமா வுலகங் கட்கு மீசனா யிலகுங் கஞ்ச
வுந்தியான் மகிமை யீங்கே யுரைக்குதுஞ் சிறிது மாதோ. 29

அவனடி யிணையை யொக்கு மம்புய மழகி னென்று
நுவல்கினு மதுதான் மாயச் சகடிற நொதுத்த தின்று
புவனம தொருங் களந்து தூதுபோ யுவகை பூக்கு
மவிரிழை யரிவை யாகக் கல்லையு மமைத்த தின்றே. 30

எந்தையின் கணைக்கால் காக ளத்திருஞ் செருக்கை யீருஞ்
சுந்தரக் கடலின் மூழ்கு மைநாகச் சுடிகை மானு
மந்தமார் முழந்தா ளன்றி யௌவன ராமத் தோங்கும்
விந்தைசேர் கதலி யென்ன விளங்குறுந் தொடைக ளன்றே. 31

வேறு.

மின்னரிய மேகலையி ரத்தின கரங்கண்
மன்னரிய பொற்றுகின் மறைத்திடு நிதம்பம்

பன்னரிய மாலைவெயில் பாய்ந்திட வதன்கண்
டுன்னரிய தூயமுகி லென்னநகு மென்ப. 32

அந்தவுத ரந்தனி லணிந்தவரை மூன்று
மெந்தைகொளு மூவுலகி னெல்லையென மின்னும்
பந்தமறு நான்மறை பழுத்தமலர் மேலோன்
வந்ததிரு வுந்தியெழில் வழங்கவரி தாமால். 33

செந்திரு வணிந்திடு பளிங்கினொளி செய்யுஞ்
சுந்தர வுரத்தரிய தொல்புருட னாகும்
விந்தைமணி யும்பகுதி விண்ணவர்க ணாதன்
விந்தமெனுந் தோள்களிடை வெம்மருவ தாகும். 34

பூதமெனும் வைசயந்தி மாலையொழில் பொங்கும்
மாதவனு ரத்துறையு மாமலர் மடந்தை
காதலொடி ருந்துகளி தூங்கவவன் காண
ஆதரவி னாடுமணி யூசலின லங்கும். 35

அத்திருவு ரத்தின்முறை யாயொளிர னேக
முத்தணிவ டங்களளி வீசுவன மாலை
அத்தனெழி லார்கலியி னொன்றின் மிசையொன்றாய்ப்
பத்தியினெ ழுந்திரையின் பான்மையுறு மன்றே. 36

புந்தியகங் காரமெனும் பொன்வளையி ரண்டுங்
கந்தமலர்க் கைகளிடை யேந்தியடி யார்க
ளெந்தபொழு தென்கருதி யேங்குவரோ வென்றே
சிந்தையொடி லங்குமெழில் செப்பவரி தம்மா. 37

வாமகம லக்கரமென் பாம்பணையில் வைத்துச்
சேமமருண் மற்றதுவுஞ் சேர்த்திமுழந் தாண்மே
லேமமுறு மாழிவளை பின்னுள விரண்டில்
தாமொளிர வீற்றருளுந் தன்மைசொல லென்னே. 38

கங்கணகெ யூரமணி காந்தியொரு நான்காம்
பங்கய மலர்க் கரங்க ணின்று மிசை பாயச்
சங்கநிகர் கண்ட நிறை சாந்தமொடு நான
மெங்குமண மின்கமழத் தங்குமெழி லென்னே. 39

ஏரெனும னன்கொலுவி ருந்துலகை யாள
நேருமரி பீடமெனு நீரச முகத்திற்
காரணம தின்றியொரு புன்முறுவல் காணச்
சீரொடுது லங்குமிதழ் செம்பவள மன்னே. 40

காணரிய நாசியிரு பாற்கடல்க லக்கா
தேணரிய செங்கரையெ னச்சுடரு மிக்க
மாணரிய நீண்டகவு மன்னுகரு ணைக்கண்
பூணரிய மூன்றுவணம் பூண்டிலகு மாதோ. 41

மென்மைகரு மைக்கிட மெனச்சுருளு மேவி
யின்மைபெறு குந்தளவெ ழிற்செனியி லெல்லாம்
நன்மைபெற மின்னுமுடி நற்சுடரி னன்றே
தொன்மைபெறு முச்சுடரி ரந்தனசொ லிக்கும். 42

கருணைவய மாமொருசங் கற்பமதி லாகும்
பரிவுடன ளித்திடுவ தப்பெரிய பண்பிற்
குரிமையுறு வாரடிய ரத்தகையர்க் குள்ளா
மிருமைபெறு தனவிபவ மெத்தனையு மாங்கே. 43

முப்பொழுது ணர்ச்சியுளன் மூன்றுகுண மூர்த்தி
முப்பொரிய தாமனவன் முத்துயரொ ழிப்போன்
ஒப்பறுமு விக்கிரம னுலகமொரு மூன்றுஞ்
செப்பமுற நன்களிக்குஞ் செம்மலவன் கண்ணன். 44

வெண்கவிகை பாதுகையும் வீயணையு மேனை
யொண்மணிய ருஞ்சுடரு மொப்பரிய பட்டுந்
திண்பெரிய ஞானமுள சேடனக லாமே
பண்பினுட னுயடிமை பண்ணவொளிர் கிற்பான். 45

அன்பனும டிப்பணியி னைப்பவனு மாகும்
மின்கொடிதேர் மேல்விரிவி தானமொடு வீசு
மின்புறுமெ ழிற்சிவிரி யாயுமியைந் தென்றும்
பொன்புரைம றைக்கலுழன் பொங்கமகி ழோங்கும். 46

வேறு

இருவிபூதி யுங்கரத்தி லேந்துவேத் திரந்தனக்
கொருமையாகி யோங்கவன்மை யுற்றதேவ ரொன்னலர்
வெருவுமாறு வீறமைந்த சேனைநாத னண்டையிற்
றிருவருள்வி ழைந்துநிற்க வீற்றிருந்து திகழுமால். 47

பத்தியென்ப தற்கிலக்கும் பண்பமைந்த பத்தராஞ்
சத்துவங்க றங்கநின்ற சனகணதி யோகிய
ரெத்திறத்தி யம்பினுவு மீறுறாத தன்மையை
நித்தமும்பு கழ்ந்துமாடு நின்றகங்க ளிப்பரே. 48

சண்டனுதி வாயிலோருஞ் சண்டமாரு தம்புரை
மிண்டனன குமுதனுதி மிக்ககணநாதருந்
திண்டிறக்க ரீமுகத்த னுதியோருந் திகழ்படை
கொண்டுகைகு வித்துநின்று கூறுமாறி றைஞ்சுவரே. 49

திதியின்மைந்த ருயிர்குடிக்குந் திண்மையைம்ப டைகளும்
மதிநிறைந்த சேதனங்க ளாகிமூர்த்திமான்களாய்ப்
பதுமநாபன் பாதபங்க யங்கள்வாழ்கநாளுமென்
றதிசயித்த சயமுழக்க வாரவாரஞ் செய்யுமே. 50

உலகமுற்று மீன்றவன்னை யாகியேது வொன்றிலா
தலகிலாத கருணைசெய்யு மம்புயத்த கத்தளா
யிலகுசெல்வி யமையமொன்றி லித்தகைப்ப ரன்றிரு
மலர்முகத்தை நோக்கிமெல்ல மாற்றமொன்றிசைப்பளால். 51

வேறு

ஆக்கலு மளித்தலு மழிக்குஞ் செய்கையு
நோக்குமுன் வயமென நுவல்வ ராயினு
நீக்கமற் றிரண்டையு நிலவு நேமியாய்
காக்குமின் செயலையே கலந்து காண்பையால். 52

அத்தொழி லிரண்டினை யயனரற் களித்
தெத்திற மதத்தரு மியைந்து நின்செயற்
கொத்துள மகிழ்வுறச் செழிப்ப தோர்ந்துனைத்
தொத்தறும் விண்டுவென் றிசைப்பர் தொன்மையோர். 53

கருமமும் பிரமமுங் காட்டு மாரணம்
வரைவில படைத்ததின் வழியில் வைகிடுந்
திருவுபப் பிரமமென் றெவருந் தேர்ந்துவாழ்
புரையில நூல்பல புகன்றி றைத்தனை. 54

உய்ந்திடுந் தடமிவை யொன்று மோர்கிலா
தந்தமி லனுதியா யடைந்த வல்வினைப்
பந்தமி திறுக்கிடத் தியங்கிப் பற்பல
ரந்தக ரெனக்கெடுந் தடத்திற் காயினர். 55

உண்மையை யுணர்கிலா துனதின் னுணையை
யெண்ணலி லவமதித் தெழுந்த நீதியை
நண்ணிய நிருபரை யடக்க நானிலம்
பண்ணவர் பரவநீ பரிந்து போந்தனை. 56

रुचयश्च, इच्छाविषयतया सिद्धिः सा च प्रेरकत्वं च; तत्र प्रेरकत्वाकारः कृत्यर्थशब्दार्थः' इति । सोऽयं स्वपक्षाभिनिवेशकारितो व्यामोहः । तथा हि—इच्छाविषयतया प्रीतस्य स्वप्रयत्नोत्पत्त्यनुगुणावस्थितिरेव प्रेरकत्वं, तत एव प्रवृत्तेः । इच्छायां जातायामिष्टस्य स्वप्रयत्नोत्पत्त्यनुगुणावस्थितिः प्रतीयते चेत्, तत्स्व

தூண்டும் குணமுள்ளது மற்றென்று; இவைகளுள் தூண்டும் ஆகாரமே உத்தேச்யம்' என்று விவரிக்கலாமோ வென்றால், அதுவும் தனது கக்ஷியிலுள்ள அபிநிவேசத்தால் ஏற்படும் வீண் ச்ரமமே. ஏனென்றால்: ப்ரவ்ருத்தியினால் ஸாதிக்கத் தகுந்ததாக இருப்பதே தூண்டுத லாகின்றதே தவிர, அப்படி ப்ரவ்ருத்தியின்மீது சார்ந்து நிற்கும் ஸித்தியைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதான தூண்டுத லொன்று மில்லையன்றோ? எப்பொழுது ப்ரயத்ந மிராவிட்டால் இஷ்டப்பட்ட வஸ்துவின் ஸித்தி வரமாட்டாதோ, அப்பொழுதே ஒருவன் ப்ரவ்ருத்திக்கின்றான். முதலில் வஸ்துவில் விருப்பம்; பிறகு ஸ்வப்ரயத்ந மிராவிட்டால் அது ஸித்திக்கமாட்டாது என்னும் தோற்றம்; அதற்குப் பிறகு ப்ரயத்நம் செய்யவேண்டும் என்னும் இச்சை;

அது அதிவ்யாப்தமென்று அதைப் பரிஷ்கரிப்பதற்காகச் சொல்லப்பட்ட 'உத்தேச்யத்வம்' என்பதும் 'இஷ்டத்வம்' என்பதாகவே ஆகிவிட்டால், லக்ஷணத்திற் செய்யப்பட்ட பரிஷ்காரம் நிஷ்ப்ரயோஜநமாகிவிடு மன்றோ?

தயா ஹி— இவ்விடத்தில் எதிர்வாதிகள் பின்வருமாறு வாதிக்கிறார்கள். 'இஷ்டம்' என்பதற்கு, நம்மால் விரும்பப்படுவது என்றும் ப்ரயத்நத்தின் பொருட்டுத் தூண்டுவது என்றும் இரண்டு ஆகாரங்கள் உண்டு. அவைகளுள் முதல் ஆகாரத்தை 'உத்தேச்யம்' என்பதன் குறிப்பாக ஒத்துக்கொண்டால் பரிஷ்காரம் வீணாகி விடுமென்பது உண்மையே. இரண்டாவது ஆகாரத்தைக் கைப்பற்றினால் அது வீணாக மாட்டாது. இது தான் அவர்களின் வாதம். இதற்கு இவ்விடத்திற் சொல்லப்படும் ஸமாதாநமாவது—'தூண்டுதல் என்னும் இரண்டாவது ஆகாரம் 'க்ருதி ஸாத்யம்' என்னும் முதல் லக்ஷணத்தில் அகப்பட்டதாக இருக்கிறபடியால், இந்தப் பரிஷ்காரமும் வீணே' என்பது தான். தூண்டுதல், என்னும் ஆகாரம் எப்படி 'க்ருதி ஸாத்யம்' என்பதனுள் அகப்பட்டது என்றால் — இஷ்டப்பட்ட பொருள் நமது ப்ரயத்நமின்றிக்கே ஸித்திக்கத் தகுந்ததானால், நாம் அதற்காக ப்ரயத்நம் செய்யமாட்டோம்; நாம் பெரிய ப்ரயத்நத்தைச் செய்தாலும் அது பலிக்கமாட்டாது என்று அறிந்தால், அப்பொழுதும் ப்ரயத்நம் செய்யமாட்டோம்; நாம் ப்ரயத்நம் செய்தால் அது பலிக்கும் என்று இருந்தால் ப்ரயத்நம் செய்வோமாகையால், ப்ரேரகத்வம் (தூண்டுதல்) என்பது க்ருதி ஸாத்யம் (ப்ரயத்நத்தால் ஸாதிக்கத்தகுந்தது) என்பதனுள் அகப்பட்டதே. அதாவது—எது எது ஒரு மனிதனை ப்ரயத்நம் செய்யும்படி தூண்டுகின்றதோ அது அது ப்ரயத்நத்தால் ஸாதிக்கத்தகுந்ததாகவே இருத்தல் வேண்டும் என்பது தான். ஆகையால் ப்ரேரகத்வம் என்பது க்ருதி ஸாத்யத்வம் என்பதைக் காட்டி

கீர்ஷா ஜாயதே, தத: ப்ரவர்த்ததே புருஷ இதி தத்விஷயா க்ரியா । தத்ஸாத்யேஷு க்ருத்யாதீநாம் ஸாத்யத்வாதிரேகி க்ருத்யுத்தேச்யத்வம் நாம கிஞ்சிதபி ந த்ருச்யதே ।

ஸ்யாதேதத் 'இஷ்டதாஹேது: புருஷாநுகூலதா, தத்புருஷாநுகூலத்வம் க்ருத்யுத்தேச்யத்வம்' இதி சேதேவம் । புருஷாநுகூலம் ஸுகமிதி சேந்ந, யதா புரு

கடைசியாக ப்ரவ்ருத்தி; இது வன்றோ க்ரமம்? உண்மையை அறிந்தவர்களின் கொள்கை இது. 'ஒரு வஸ்து நமக்கு இஷ்டமானது என்பதற்குக் காரணம், அது நமக்கு அநுகூலமாக இருப்பதே. அப்படி அநுகூலமாக இருக்கும் தன்மையே க்ருதியின் உத்தேச்யம்' என்று சொல்லலாமோ வென்றால், அதுவும் உபபந்நமாகமாட்டாது. ஸுகமொன்றே மனிதர்களுக்கு அநுகூலமான வஸ்துவானதால், ஸுகமே உத்தேச்யமாகத் திரியும். உத்தேச்யமென்று விவரிக்கப்படும் கார்யமானது, துக்கத்தைக் காட்டிலும் வேறுப்பட்டது என்னும் காரணத்தால் அதற்கு புருஷ ப்ரதிகூலத்வம் எப்படி சொல்லக்கூடாதோ, அப்படியே அதற்கு புருஷாநுகூலத்வமும் சொல்லக்கூடா தன்றோ? ஆகையால் இப்பொழுது நீங்கள் சொல்வது

லும் வேறுபட்டது என்று சொல்ல இடமில்லை.

இஷ்டதாஹேது: புருஷாநுகூலதா — எது நம்மால் இச்சிக்கப்படுகின்றதோ, அதுவே நமது ப்ரயத்நத்துக்கு உத்தேச்யமாகுமென்று சொல்லி, அப்படி இஷ்டமான வஸ்துவில் இரண்டு ஆகாரங்களுண்டென்றும் அவைகளுள் ப்ரேரகத்வம் என்னும் ஆகாரமே இவ்விடத்தில் விவக்ஷிதமென்றும் உபபாதநம் செய்ததற்கு, அந்த ப்ரேரகத்வம் என்னும் ஆகாரம் க்ருதி ஸாத்யத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதன்றாகையால், அப்படி உபபாதிப்பது சரியல்ல வென்று கீழில் ஆக்ஷேபிக்கப்பட்டது. இதற்கு மேல், எதிர்வாதிகள் வேறு ஒரு விதமாக ஸமர்த்திக்கப் பார்க்கிறார்கள். அதாவது: இஷ்டமான வஸ்துவுக்குக் கீழ்க் கூறப்பட்டுள்ள இரண்டு ஆகாரங்கள் நீங்கலாக அநுகூலமாக இருப்பது என்னும் மற்றுமொரு மூன்றாவது ஆகாரமும் உண்டு; அதுதான் உத்தேச்யம் என்பதன் கருத்து என்பதுதான். இதற்கு இவ்விடத்திற் செய்யப்படும் தூஷணம் என்னவென்றால்—அநுகூலமாக இருக்கும் பொருள் ஸுகமொன்றே; ஆகையால் உத்தேச்யம் என்பதற்கு ஸுகம் என்று பொருள் கொண்டதாக ஆயிற்று; அது உங்களுக்கு அநிஷ்டமன்றோ? என்பதுதான். எதிர்வாதிகளால் ஒத்துக்கொள்ளப்படும் 'கார்யம்' என்பது ஸுகத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டது என்பதே அவர்களுடைய கொள்கை.

யதா புருஷாநுகூலம் து:கவ்யதிரேகி — இது த்ருஷ்டாந்தமாகக் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. கார்யம் என்பது துக்கத்தைக் காட்டிலும் வேறு பட்டதென்னும் காரணத்தால், அதற்குப் புருஷ ப்ரதிகூலத்வம் இல்லை என்று எப்படி நீங்கள் ஒத்துக்கொள்ளுகிறீர்களோ, அப்படியே அது ஸுகத்தைக் காட்டிலும்

षानुकूल्यं दुःखपर्यायः । अतः सुखव्यतिरिक्तस्य कस्यापि पुरुषानुकूलत्वं न संभवति । ननु च 'दुःखनिवृत्तेरपि सुखव्यतिरिक्तायाः पुरुषानुकूलता दृष्टा' इति चेन्नैतत् । 'यदनुकूलं तत्सुखं, यत्प्रतिकूलं तद्दुःखम्' इति हि सुखदुःखयोर्विवेकः । तत्र तदनुकूलं सुखमिष्टं भवति, तत्प्रतिकूलं दुःखमनिष्टम् । अतो दुःखसंयोगस्यासह्यतया तन्निवृत्तिरपीष्टा भवति । तदेवेष्टता साक्षादनुकूलताभ्रमः । तथा हि — प्रकृतिसंसृष्टसंसारिणः पुरुषस्यानुकूलसंयोगः प्रतिकूलसंयोगः स्वरूपे

மற்றுமொரு அர்த்தமே. ஸுகத்தைத் தவிர்த்த வேறென்றும் மனிதர்களுக்கு அநுகூலமாக மாட்டாதன்றே? 'ஸுகத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதான துக்க நிவ்ருத்தி மனிதர்களால் அநுகூலமென்று கொண்டாடப் படுகின்றதே! அது எப்படி?' என்று கேட்டால், அதற்கு ஸமாதாநம் பின்வருமாறு சொல்லப் படும். எது எது தனக்கு அநுகூலமோ அது அது ஸுகமென்றும், எது எது ப்ரதிகூலமோ அது அது துக்கமென்றும், இவ்வாறு ஸுகத்திற்கும் துக்கத்திற்கும் வாசி கூறப்படுகின்றது. அவைகளுள், தனக்கு அநுகூலமாயுள்ள ஸுகம் தன்னால் இஷ்டப்பட்டதாகவும், ப்ரதிகூலமாயுள்ள துக்கம் இஷ்ட விருத்தமாகவும் ஆகின்றது. அநிஷ்டமாயுள்ள துக்கம் நேர்ந்தால் அது பொறுக்கத் தகாததாதலால், அதன் நிவ்ருத்தியை ஜநங்கள் விரும்புகிறார்கள். அவ்விதம் அந்த நிவ்ருத்தி இஷ்டமாகிற படியால் மாத்ரம் அதை எல்லாரும் அநுகூலமென்று ப்ரமிக்கிறார்கள். லோகத்தில் ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தம் பெற்றுள்ள ஸம்ஸாரி ஜீவன்கள் எல்லாவற்றுக்கும் சில ஸமயங்களில் அநுகூலத்துடன் சேர்க்கை, மற்றும் சில காலங்களில் ப்ரதிகூலத்துடன் சேர்க்கை, வேறு சில ஸமயங்களில் இரண்டுமின்றிக்குத் தமது ஸ்வரூபத்துடன் மாத்ரம் இருப்பது, என்று மூன்று அவஸ்தைகளுண்டு. அவைகளுள் ப்ரதிகூலத்

வேறுபட்டதென்னும் காரணத்தால் அதற்குப் புருஷாநுகூலத்வமும் இல்லை என்று நீங்கள் ஒத்துக்கொள்ள வேண்டுமன்றோ? என்பது கருத்து.

நநு ச — ஸுகத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதாயுள்ள துக்க நிவ்ருத்தியானது அநுகூலமாகக் காணப்படவில்லையா? என்னும் சோத்யத்திற்கு, 'துக்க நிவ்ருத்தியானது அநுகூலமாகத் தோன்றுவதெல்லாம் ப்ரமமே' என்று ஸமாதாநம் சொல்லுகிறார்.

ஸம்ஸாரிண: — ஸம்ஸார பந்தத்தில் அகப்பட்டுள்ள ஜீவன்களுக்கே இந்த மூன்று அவஸ்தைகளுண்டு. மோக்ஷத்தை அடைந்துள்ள ஜீவன்களுக்கு ப்ரதிகூலத்தின் சேர்க்கை என்பதே இல்லை. ஒன்று அநுகூலம் மற்றொன்று ப்ரதிகூலம் என்பதெல்லாம் கர்மத்தின் பலம் என்பதே நமது கொள்கை,

𑌣𑌾𑌵𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌿𑌰𑌿𑌤𑌿 𑌤𑌿𑌸𑍍𑌰𑍋𑌽𑌵𑌸𑍍𑌥𑌾𑌃 । 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌤𑌿𑌕𑍂𑌲𑍍𑌯𑌸𑌮𑍍𑌬𑌨𑍍𑌧𑌨𑌿𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌶𑍍𑌚 𑌆𑌨𑍁𑌕𑍂𑌲𑍍𑌯𑌸𑌮𑍍𑌬𑌨𑍍𑌧𑌨𑌿𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌶𑍍𑌚 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑍇𑌣𑌾𑌵𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌿𑌰𑍇𑌵 । 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌤𑌿𑌕𑍂𑌲𑍍𑌯𑌸𑌂𑌯𑍋𑌗𑍇 𑌵𑌰𑍍𑌤𑌮𑌾𑌨𑍇 𑌤𑌨𑍍𑌨𑌿𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌰𑍇𑌵 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑍇𑌣𑌾𑌵𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌿𑌰𑌭𑍀𑌷𑍍𑌟𑌾 𑌭𑌵𑌤𑌿 । 𑌤𑌦𑌿𑌷𑍍𑌟𑌤𑌾𑌸𑌾𑌮𑍍𑌯𑌾𑌦𑌾𑌨𑍁𑌕𑍂𑌲𑍍𑌯𑌤𑌾𑌭𑍍𑌰𑌮𑌃 ।

𑌅𑌤𑌃 𑌸𑍁𑌖𑌰𑍂𑌪𑌤𑍍𑌵𑌾𑌦𑌾𑌨𑍁𑌕𑍂𑌲𑍍𑌯𑌤𑌯𑌾 𑌨𑌿𑌯𑍋𑌗𑌸𑍍𑌯 𑌆𑌨𑍁𑌕𑍂𑌲𑍍𑌯𑌤𑌾𑌂 𑌵𑌦𑌨𑍍𑌤𑍋 𑌪𑌰𑌿𑌹𑌸𑌨𑍀𑌯𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌮𑌾𑌣𑌿𑌕𑍈𑌃 । 𑌇𑌷𑍍𑌟𑌸𑍍𑌯𑌾𑌪𑌿

தின் நிவ்ருத்தியும் அநுகூலத்தின் நிவ்ருத்தியும் இவை இரண்டும் ஸ்வரூபத்துடன் மாத்ரம் இருப்பதேயாகும். ஆகையால் ப்ரதிகூலத்துடன் சேர்ந்திருக்கும்பொழுது, ஸ்வரூபத்துடன் மாத்ரம் இருப்பதான மூன்றாவது அவஸ்தை ஜநங்களால் விரும்பப் படுகின்றது. கேவலம் ஸ்வரூபத்துடன் மாத்ரம் இருப்பதான அந்த அவஸ்தையானது ப்ரதிகூல நிவ்ருத்தி ரூபமானதால், அநுகூலம்போல அதுவும் இஷ்டமாகின்றது. இந்தக் காரணம் கொண்டு அதை அநுகூலமென்று ஜநங்கள் ப்ரமிக்கிறார்கள்.

𑌅𑌤𑌃 𑌸𑍁𑌖𑌰𑍂𑌪𑌤𑍍𑌵𑌾𑌦𑌾𑌨𑍁... நியோகம் என்பதற்கு அநுகூலத்தன்மை உண்டு என்று சிலர் சொல்வதும் ப்ராமாணிகர்களால் பரிஹஸிக்கத் தகுந்ததே. அநுகூலமாக இருப்பது ஸுகமொன்றே. நியோகம் என்பது ஸ்வயமாக இஷ்டமான

𑌤𑌤𑍍𑌰 — 'ப்ரதிகூலத்தின் ஸம்பந்தம் ஒழிவதை அநுகூலத்தின் சேர்க்கையென்று சொல்லக்கூடாது; அநுகூலத்தின் ஸம்பந்தம் ஒழிவதையும் ப்ரதிகூலத்தின் சேர்க்கையென்று சொல்லக்கூடாது' என்பது இவ்விடத்தில் சொல்லப்படுகின்றது. அப்படிச் சொல்லும் பக்ஷத்தில், தூக்கத்தில் அநுகூல ஸம்பந்தம் ப்ரதிகூல ஸம்பந்தம் இரண்டும் இல்லையாதலால் அப்பொழுது ஸுகம் துக்கம் இரண்டுக்கும் ப்ரஸக்தி நேரும்; அது அநிஷ்டம். ஆகையால், துக்கம் நிவ்ருத்தி அடைவதை அநுகூலமென்று சொல்வது சரியன்று.

𑌇𑌷𑍍𑌟𑌸𑍍𑌯 — இது வரையில், நியோகம் என்பது ஸுகமன்றாதலால் அது அநுகூலமாகமாட்டாது என்பது நிரூபிக்கப்பட்டது. இனி 'நியோகம் ஒரு ஸுக விசேஷமே; ஆகையால் அதற்கு அநுகூலமாக இருக்கும் தன்மை உண்டு' என்னும் வாதம் தூஷிக்கப்படுகின்றது. முதலில் நியோகம் என்பது ஸுகவிசேஷமாக மாட்டாது என்பதை நிரூபிக்கிறார். 'நியோகம் என்பது ஸ்வயம் ப்ரயோஜநமாக இருக்கும் பக்ஷத்தில் அதற்கு அநுகூலத் தன்மையை ஸாதிக்க ப்ரயத்நப் படலாம். அது ஸ்வயம் ப்ரயோஜநமன்றே; உங்கள் கொள்கைப்படி, இப்பொழுது செய்யப்படும் க்ரியையின் பலமாகக் காலாந்தரத்தில் வரப்போகும் ஸ்வர்க்கம் என்னும் ப்ரயோஜநத்தை ஸாதித்துக் கொடுப்பதன்றோ நியோகத்தின் ப்ரயோஜநம்? அப்படி இருக்கையில் அது எவ்விதத்தில் ஸ்வயம் ப்ரயோஜநமாகும்?' என்பது தான் இவ்விடத்திற் சொல்லப்படும் நிருபணம். நிற்க, '𑌸𑍍𑌵𑌰𑍍𑌗𑌕𑌾𑌮𑍋 𑌯𑌜𑍇𑌤' [ஸ்வர்க்கத்தை விரும்புகிறவன் அந்த

𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌸𑍍𑌯 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌰𑍍𑌤𑌕𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨𑍈𑌵 𑌹𑌿 𑌨𑌿𑌯𑍋𑌗𑌸𑍍𑌯 𑌨𑌿𑌯𑍋𑌗𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌰𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌅𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌚 𑌵𑍍𑌯𑌪𑌦𑌿𑌶𑍍𑌯𑌤𑍇। ‘𑌸𑍍𑌵𑌰𑍍𑌗𑌕𑌾𑌮𑍋 𑌯𑌜𑍇𑌤’ 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌤𑌿𑌰𑌿𑌕𑍍𑌤𑌤𑌾 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍍𑌗𑌕𑌾𑌮𑌪𑌦𑌸𑌮𑌭𑌿𑌵𑍍𑌯𑌾𑌹𑌾𑌰𑍇𑌣 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍍𑌗𑌸𑌾𑌧𑌨𑌤𑍍𑌵𑌨𑌿𑌶𑍍𑌚𑌯𑌾𑌦𑍇𑌵 𑌭𑌵𑌤𑌿। 𑌨 𑌚 𑌵𑌾𑌚𑍍𑌯𑌂

தன்று; ஸ்வயமாக இஷ்டமாயுள்ள மற்றொரு பொருளை ஸாதித்துக் கொடுப்பதாலேயே அதற்கு, நியோகமாயிருக்கும் தன்மை ஸ்திரமாயிருக்கும் தன்மை அபூர்வமாக இருக்கும் தன்மை ஆக இம்மூன்று தன்மைகளும் ஸம்பவிக்கின்றன. கேவலம் ஒரு வ்யாபாரத்தை மாத்ரம் குறிக்கும் ‘யஜேத’ என்னும் க்ரியாபதம், ‘𑌸𑍍𑌵𑌰𑍍𑌗𑌕𑌾𑌮𑍋 𑌯𑌜𑍇𑌤’ [ஸ்வர்க்கத்தை விரும்புவோன் யாகத்தைச் செய்தல் வேண்டும்] என்னும் வாக்யத்தில், அந்த வ்யாபாரத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதான ‘கார்யம்’ என்னும் ஒரு அர்த்த விசேஷத்தைக் குறிக்கின்றது என்று சொல்வதெல்லாம், அந்த ‘𑌸𑍍𑌵𑌰𑍍𑌗𑌕𑌾𑌮𑌃’ என்னும் பதத்துடன் சேர்க்கையால் உண்டாகும் ‘அது ஸ்வர்க்கத்திற்கு ஸாதநம்’ என்னும் நிச்சயத்தாலன்றோ? ‘அம்மாதிரி சேர்க்கையால் உண்டாகும் நிச்சயத்தால் அது ஏற்படவில்லை; அச்சேர்க்கை யின்றிக்கே அந்த க்ரியாபதத்திற்கு அந்த அர்த்தம்

யாகத்தைச் செய்தல் வேண்டும்] என்பதிலிருந்தே ஸ்வர்க்கம் ப்ரயோஜநமென்றும் நியோகம் ப்ரயோஜநமன்றென்றும் தெரிகின்றது.

𑌨𑌿𑌯𑍋𑌗𑌸𑍍𑌯 𑌨𑌿𑌯𑍋𑌗𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌰𑌤𑍍𑌵𑌮𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌚 — நியோகத்தில் மூன்று ஆகாரங்கள் உண்டு. அவையாவன:— (1) க்ரியையைச் செய்யும்படி தூண்டும் ஆகாரம், (2) வெகு காலம் இருக்கும் ஆகாரம், (3) வேறு ஒரு ப்ரமாணத்திற்கும் விஷயமாக இராமலிருக்கும் ஆகாரம். இவை மூன்றும் நியோகமானது மற்றொரு பலத்திற்கு ஸாதநமாக இருக்கின்றது என்பதாலன்றோ ஏற்படுகின்றன? ஜ்யோதிஷ்டோம யாகத்தைச் செய்யப் புகுகிறவன், ‘இந்த க்ரியை நமது இஷ்டமாகிற ஸ்வர்க்கத்தை ஸாதித்துக் கொடுக்கும்’ என்னும் ஜ்ஞாநத்தைக் கொண்டே புகுகிறானாதலால், அந்த க்ரியையால் உண்டாகும் அபூர்வத்திற்குத் தூண்டுதல் என்னும் முதல் ஆகாரம் ஏற்படுகின்றது. காலாந்தரத்தில் வரப்போகும் ஸ்வர்க்கத்திற்கு அது ஸாதநமாகிற படியால் அதற்கு ஸ்திரத்வம் என்னும் இரண்டாவது ஆகாரம் ஏற்படுகின்றது. நாம் செய்யும் யாகமோ க்ஷணிகம்; அந்த க்ஷணிகமான க்ரியையையே அந்த ‘யஜி’ என்னும் வினைச்சொல் போதிப்பிக்கின்றது; அந்த க்ரியையைக் காட்டிலும் விலக்ஷணமான ஒரு ஸ்திரமான பதார்த்தத்தை அது குறிக்கின்றது; இத்யாதியான காரணங்களால் அதற்கு ‘அபூர்வத்வம்’ என்னும் மூன்றாவது ஆகாரம் ஏற்படுகின்றது. இந்த மூன்று ஆகாரங்களிலும் அது ஸ்வயம் ப்ரயோஜநமன்று என்பது நன்றாகத் தெரிகிறபடியால் அதற்கு ஸுகத்வம் சொல்வது சரியன்று.

𑌨 𑌚 𑌵𑌾𑌚𑍍𑌯𑌮𑍍—ஒருகால் மீமாம்ஸகர்கள் பின்வருமாறு வாதிக்கலாம். ‘**𑌸𑍍𑌵𑌰𑍍𑌗𑌕𑌾𑌮𑌃**’ என்னும் பதத்துடன் யஜேத என்னும் பதம் சேர்த்துப் படிக்கப்பட்டிருக்கிறபடியால், அந்த ‘யஜேத’ என்பதற்கு அபூர்வம் என்னும் ஸ்திரமான ஒரு பதார்த்தத்தைக்

'யஜேதேத்யத்ர ப்ரயோகே நியோக: ஸ்வவ்யாபாரதயைவ ப்ரதீயதே, ஸ்வர்க்ககாமபதஸமபிவ்யாஹாராச்ச ஸ்வஸித்த்யநுகூலஸ்ய நியோஜ்யஸ்ய ப்ரஸித்தி:' இதி। யஜேதேதி ஹி தாத்வர்த்தஸ்ய கர்த்ருவ்யாபாரஸாத்யதைவ ப்ரதீயதே। ஸ்வர்க்ககாமபதஸமபிவ்யாஹாராதேவ தாத்வர்த்தவ்யதிரிக்தோ நியோகத்வம் ஸ்திரத்வமபூர்வத்வம் ச இத்யாதிஹ்யவகம்யதே। தத்ர ஸ்வர்க்க

தனது ப்ரதாந அர்த்தமாக ஸ்வயமே உண்டு; 'ஸ்வர்க்ககாம:' என்பதுடன் சேர்வதால் அந்தக் கார்யத்தினுடைய ஸித்திக்கு அநுகூலனுயுள்ள விநியோஜ்யனுகிற ஸ்வர்க்ககாமனுடைய ப்ரஸித்தி மாத்ரமே கிடைக்கின்றது' என்று ஒரு ஆக்ஷேபம் செய்யக்கூடும். அது சரியன்று. 'யஜேத' என்னும் க்ரியாபதம் புருஷ ப்ரயத்நத்தால் ஸாதிக்கக்கூடிய வ்யாபாரத்தை மாத்ரமே குறிக்கும். அந்த வ்யாபாரத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட கார்யத்திற்கு நியோகத்தன்மை ஸ்திரமாயிருக்கும் தன்மை அபூர்வமாயிருக்கும் தன்மை ஆகிய இந்தத் தன்மைகளெல்லாம் 'ஸ்வர்க்ககாம:' என்னும் பதத்துடன் சேர்வதாலேயே உண்டாகின்றன. அந்தக் கார்யம் அப்படி வேறுபட்டதாயிருப்பதும், 'அது ஸ்வர்க்கத்திற்கு ஸாதநம்' என்னும் தோற்றத்தின் பலமே. வினைச்சொற்களில் காணப்படும் 'லிங்' முதலிய விகுதிகள், கூடச்சேர்ந்து படிக்கப்பட்டுள்ள பதங்களுடைய அர்த்தத்திற்கு ஒத்ததான அர்த்தத்தையே குறித்

குறிக்கும் சக்தி உண்டாகின்றது என்று நாங்கள் சொல்லவில்லை. ஆனால், அந்த வினைச் சொல் தனது ப்ரதாநமான அர்த்தமாக அந்த ஸ்திரமான அபூர்வத்தையே ஸாக்ஷாத்தாகக் குறிக்கின்றது என்றே நாங்கள் சொல்கின்றோம். அப்பொழுது அதை ஸ்வயம் ப்ரயோஜநமென்று எடுத்துக் கொள்ளலாமன்றோ?' இந்த வாதமும் நிலைபெற மாட்டாது. எப்படியென்றால்:—ஒவ்வொரு பதத்திற்கும் ப்ரதாநமாக ஒரு அர்த்தம் உண்டு; அந்தப் பதம் மற்றைப் பதங்களுடன் ஒரு வாக்யத்தில் சேர்க்கப்பட்டு ப்ரயோகம் செய்யப்படும் பொழுது, அதன் ப்ரதாநமான அர்த்தம் மற்றைப் பதங்களின் அர்த்தத்துடன் ஒத்துவராமலிருக்கும் பக்ஷத்தில், அப்பொழுது அந்தப் பதம் அதன் ப்ரதாந அர்த்தத்தை இழந்து வேறு ஒரு அர்த்தத்தை அடைவதுமுண்டு. 'கங்காயாம் கோஷ:' [கங்கையில் இடைச்சேரி இருக்கின்றது] என்பது ஒரு வாக்யம். அதில் ப்ரயோகம் செய்யப்பட்டுள்ள 'கங்கை' என்னும் பதத்திற்கு அதன் ப்ரவாஹமே ப்ரதாநமான அர்த்தம். ஆனால், ப்ரவாஹத்தில் இடைச்சேரி இருக்கமாட்டாதாதலால், அந்த வாக்யத்தில் அந்த 'கங்கை' என்னும் பதம் தனது ப்ரதாநமான 'ப்ரவாஹம்' என்னும் அர்த்தத்தை இழந்து, 'கங்கைக்கரை' என்னும் வேறு ஒரு அர்த்தத்தை அடைகின்றதன்றோ? அம்மாதிரியே 'ஸ்வர்க்ககாமோ யஜேத' [ஸ்வர்க்கத்தை விரும்புகிறவன் ஒரு யாகத்தைச் செய்தல் வேண்டும்] என்னும் வாக்யத்தில் ப்ரயோகம் செய்யப்பட்டுள்ள 'யஜேத' என்னும் வினைச்சொல்லுக்கு ஸ்வயம் ப்ரயோஜநமும் ஸ்திரமுமான அபூர்வமே ப்ரதாநமான அர்த்தமாக இருந்தாலும், 'ஸ்வர்க்ககாம:' [ஸ்வர்க்கத்தை இச்சிக்கிறவன்] என்னும் பதத்தின் அர்த்தத்துடன் அது ஸங்கதமாகமாட்டாதாதலால், அது அந்த

साधनत्वप्रतीतिर्निवर्त्यते; समभिव्याहृतस्वर्गकामपदा-
न्वययोग्यं स्वर्गसाधनमेव कार्यं लिङादयोऽभिद-
धतीति हि लोकव्युत्पत्तिरपि तिरस्कृता। न तद्भङ्गं भवति:-
'समभिव्याहृतपदान्तरवाच्यार्थान्वययोग्य एव पदार्थः
प्रतिवाक्यमिति अन्विताभिधायिपदसंघातरूपवाक्यश्रव-
णसमनन्तरमेव प्रतीयते। तच्च स्वर्गसाधनत्वमेव। अतः
क्रियावाचिनः प्रत्ययार्थतापि विरोधादेव परित्यक्ता' इति। अत
एव 'गङ्गायां घोषः' इत्यादौ घोषं प्रति वास
योग्यार्थप्रतिपादनत्वं गङ्गापदस्याश्रीयते। प्रधान

தல் வேண்டுமென்று லோகவ்யுத்பத்தி அபேக்ஷிக்கவில்லையா ? அந்த லோகவ்யுத்பத்திக்குப் பங்கம் நேர்ந்துவிடுமே! இதனால் சொல்லப்படுவதாவது: ஒவ்வொரு வாக்யத்திலும் ஒவ்வொரு பதத்தால் சொல்லப்படும் அர்த்தமும், அந்தந்தப் பதத்துடன் கூடப்படிக்கப்பட்டுள்ள வேறு பதங்களின் அர்த்தத்திற்கு ஒத்ததாகவே எடுத்துக் கொள்ளப்பட வேண்டும்; அந்த அர்த்தமும் அந்தப் பதங்களுடைய சேர்க்கையால் ஏற்படும் வாக்யத்தைக் கேட்ட பிறகே தோன்றும். ப்ரக்ருதத்தில் அப்படித் தோன்றும் அர்த்தமாவது, 'ஸ்வர்க்கத்தை ஸாதித்துக் கொடுக்கும் கார்யமே ஆகின்றது' என்பது தான். இந்தக் காரணத்தாலேயே, 'கார்யம்' என்பது பதத்தின் ப்ரதாந அர்த்தமாக முதல் முதலே தோன்றுவதாக ஒத்துக்கொள்ளப்பட்ட போதிலும், அந்த அர்த்தமும் வாக்யார்த்தத்திற்கு விரோதிக்கிற படியால் கைவிடப்பட வேண்டியதே. 'गङ्गायां घोषः' [கங்கையில் இடைச்சேரி] என்பது முதலான வாக்யங்களில் கங்காபதம் 'கோஷம்' [சேரி]என்னும் பதத்துடன் சேர்த்துப் படிக்கப்பட்டிருப்பதைப் பார்த்து, அந்தக் கங்காபதத்திற்கு, வாஸத்திற்கு ஒத்து வரும்படியான அர்த்தத்தைத் தோற்றுவிக்கும் சக்தியை ப்ராமாணிகர்கள் அங்கீகரிக்கிறார்களன்றோ ? வாக்யத்திற் சேராமல் தனியாக நிற்கும்பொழுது கங்கா பதத்திற்குக் கங்கா ப்ரவாஹம் என்னும் அர்த்தம் ப்ராதாநமாகத் தோன்றுகிறது என்னும் காரணத்தைக் கொண்டு, வாக்யத்தில்

ப்ரதாந அர்த்தத்தை இழந்து ஸ்வயம் ப்ரயோஜந மற்றதும் க்ஷணிகமுமான யாக வ்யாபாரத்தையே குறிக்கின்றது என்று நாம் ஒத்துக்கொள்ளவேண்டும். அப்படி அந்த ப்ரதாந அர்த்தத்தை அது இழந்து விடுகிறபடியால், அதற்கு ஸ்வயம் ப்ரயோஜநத் தன்மையை ஸாதிப்பதும், அப்படி அது ஸ்வயம் ப்ரயோஜநமாகிறபடியால் அது ஸாக்ஷாத்தாக அநுகூலமாகவும் ஸுகமாகவும் இருக்கக்கூடும் என்று ஸாதிப்பதும் நிறைவேற மாட்டா. இதுதான் இவ்விடத்திற் செய்யப்படும் நிரூபணம்.

लोकव्युत्पत्तिरपि तिरस्कृता—ஒரு வாக்யத்தில் ப்ரயோகம் செய்யப்பட்டுள்ள ஒரு பதம் அந்த வாக்யத்தில் என்ன அர்த்தத்தை ப்ரதிபாதிக்கின்

கங்காபதேந கங்காயா: ஶ்ருத இதி கங்காபதார்த்தஸ்யைவோ பயுக்தாஶ்ச வாக்யார்த்தாந்வயீ பவதி; ஏவமத்ராபி யஜேதேதி தாவந்மாத்ரஶ்ரவணே கார்யாதநந்யார்த்தம் ஶ்ருதமிதி வாக்யார்த்தாந்வய ஸமயே கார்யஸ்யாநந்யார்த்ததா நாவதிஷ்டதே | கார்யார்த்தா ஹி யாகாதிபதஶ்ரவணவேலாயாம் பூர்வம் கார்யாதநந்யார்த்தம் ப்ரதீதமித்யேததபி ந ஸங்கச்சதே; வ்யுத்பத்திகாலே கவாநயநாதிக்ரியாயா து:க்கரூபாயா இஷ்டவிஶேஷஸாதநதயைவ கார்யதாப்ரதீதே: | அதோ நியோகஸ்ய புருஷாநுகூலத்வம் ஸர்வலோகவிருத்தம்; நியோகஸ்ய புருஷாநுகூலதாவ்யாப்ய ஸுகரூபத்வம் வசநம் ஸாநுபவவிரோதாச்ச |

படிக்கப்படுகையிலும் அந்தப் பதத்திற்கு அந்த அர்த்தத்தையே எடுத்துக் கொண்டால் அது வாக்யார்த்தத்துக்கு ஒத்துவரமாட்டா தாகையால், அந்த 'கங்கா' என்னும் பதத்திற்குக்'கங்கைக்கரை' என்னும் வேறு அர்த்தத்தை எப்படி ஒத்துக்கொள்ளுகிறோமோ அம்மாதிரியே 'யஜேத' என்னும் பதம் ஒரு வாக்யத்திலும் சேராமல் தனியாக உச்சரிக்கப்படும்பொழுது அது வேறு ஒரு அர்த்தத்தையும் குறியாமல் கார்யத்தையே குறிக்கின்றது என்று ஒத்துக்கொண்ட போதிலும், வாக்யத்திற் சேர்ந்து நிற்கும் பொழுது அந்த அர்த்தத்தை அது இழந்து விடுகின்றது என்றே நாம் ஒத்துக்கொள்ள வேண்டும். வேறு பதங்களுடன் சேர்க்கப்படாமல் தனியாக ஒரு பதம் உச்சரிக்கப்படும் பொழுதே கார்யம் அநந்யார்த்தமாகத் தோன்றுகின்றது என்று சொல்வதும் சரியன்று. 'மாட்டை ஓட்டிவா' என்னும் வாக்யத்தை ஒருவன் உச்சரித்தவுடன் அதைக் கேட்ட மற்றொருவன் மாடு ஓட்டி வருவதைப் பார்த்து விட்டு, முதலில் உச்சரிக்கப்பட்ட வாக்யத்தின் அர்த்தத்தை அறிந்து கொள்ளும் மூன்றாவது மனிதனுக்கு, மாட்டை ஓட்டி வரும் வ்யாபாரம் ஸ்வயம் இஷ்டமாகத் தோன்றவில்லை யன்றோ ? அந்த வ்யாபாரம் துக்க ரூபமாக இருக்கையிலும் வேறு ஒரு இஷ்டத்தை ஸாதித்துக் கொடுக்கக் கூடியதாக இருக்கிறபடியால் மாத்ரமே அந்தத் துக்க ரூபமான வ்யாபாரம் கார்யமாகத் தோன்றுகின்றது. ஆகையால் 'நியோகம்' என்பது அநுகூலமானதே என்று சொல்வது ஸர்வலோக விருத்தம்; 'நியோகம் ஸுகரூபமே' என்று சொல்வதும் அநுபவத்திற்கு ஒத்ததன்று.

றது என்பதை நிர்ணயிப்பதற்குப் பின்வருமாறன்றோ நாம் ப்ரவ்ருத்திக்கிறோம் ? 'அந்த வாக்யத்தில் தென்படும் மற்றைப் பதார்த்தங்களின் அர்த்தத்துடன் இந்தப் பதத்தின் ப்ரதாநமான அர்த்தம் ஒத்து வருகின்றதா? ஒத்து வராவிட்டால் அந்த அர்த்தத்தை நாம் த்யஜித்துவிட்டு ஒத்துவரும் வேறு ஒரு அப்ரதாநமான அர்த்தத்தை அது ப்ரதிபாதித்தல் வேண்டும்'. இப்படி விசாரித்து, பிறகே ஒரு நிர்ணயத்தைச் செய்கிறோமன்றோ ? இந்த லோக வ்யுத்பத்திக்கு இப்பொழுது இவ்விடத்தில் மீமாம்ஸகர்களால் சொல்லப்படும் வாதம் விரோதிக்கின்றது என்பதுதான் இவ்விடத்திற் சொல்லப்படும் விஷயம்.